

สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

จากอดีตจนถึงปัจจุบัน 73 ปี ของการกำเนิดภาพยนตร์ไทย นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในวงการภาพยนตร์ แต่การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาหรือทำให้วงการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งอยู่กับที่ จุดนี้จะต้องมองถึงปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องซึ่งเป็นที่ปัจจัยที่อยู่ในวงการภาพยนตร์และปัจจัยที่อยู่นอกวงการภาพยนตร์ จากความต้องการที่จะทราบถึงความเป็นไปในพัฒนาการภาพยนตร์จึงเกิดงานวิจัยเรื่อง “มิตินักหยุดนิ่งและมิตินักเคลื่อนไหวในพัฒนาการภาพยนตร์ไทย” ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ

1. เพื่อศึกษามิติที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการภาพยนตร์ไทยที่หยุดนิ่งซึ่งมีเหตุมาจากปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์และจากปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์
2. เพื่อศึกษามิติที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการภาพยนตร์ไทยที่มีความพยายามพัฒนาเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อความอยู่รอดอย่างมีคุณภาพ
3. เพื่อวิเคราะห์มิติที่ปรากฏในวงการภาพยนตร์ไทยทั้ง 2 มิติและวินิจฉัยหาความเป็นจริงที่ปรากฏในวงการภาพยนตร์ไทยในปัจจุบัน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 ตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ 4 ตัวอย่าง กลุ่มอาจารย์ด้านภาพยนตร์ 4 ตัวอย่าง กลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ 4 ตัวอย่างและกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ 8 ตัวอย่าง ซึ่งการเก็บข้อมูลใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกโดยใช้แนวคำถามที่ได้จัดเตรียมไว้ รวมทั้งการค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ไทย

ผลจากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ไทยทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยสามารถระบุตัวแปรที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของภาพยนตร์ไทยทั้งหมดประมาณได้ 10 ตัวแปร ปัจจัยเหล่านี้ในบางแง่มุมสามารถส่งผลให้กระแสพัฒนาการภาพยนตร์ไทยมีการเคลื่อนไหว แต่ในบางแง่มุมก็สามารถจะเป็นปัจจัยที่ทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งได้

หลังจากที่ได้นำเอาปัจจัยทั้ง 10 ประการไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบคุณสมบัติของปัจจัยทั้งหมดที่ได้มา ผู้วิจัยได้พบและสามารถสรุปได้ดังนี้

การวินิจฉัยมิติของตัวแปรที่ทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง

ผลจากการวิจัยพบว่า ปัจจัยทั้ง 10 ตัวซึ่งเป็นทั้งปัจจัยภายในและภายนอกที่ได้มาจากแนวคิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องนั้น ล้วนมีส่วนเหนี่ยวนำให้กระแสของภาพยนตร์หยุดนิ่งซึ่งบางปัจจัยจะมีอิทธิพลโดยตรงที่ทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งและบางปัจจัยจะส่งผลทางอ้อมทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง ปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยมีส่วนเกี่ยวข้องทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งตามลำดับความสำคัญมากน้อยดังนี้

1. บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง
2. นักแสดง
3. ความเป็นน้ำเน่าด้านเนื้อเรื่อง
4. เทคนิคและกลวิธีการนำเสนอ
5. หลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด”
6. เงินทุน
7. การใช้การตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
8. การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ
9. ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา
10. ระบบความคิดเรื่องการมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์กับผู้ชมภาพยนตร์

แง่มุมที่ทำให้ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งมีดังนี้

อีกสิ่งหนึ่งที่นับว่าเป็นปัญหาอย่างยิ่งต่อการพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทย คือ ความไม่ต่อเนื่องในพัฒนาการของวงการภาพยนตร์ไทย ซึ่งหมายความว่า ลักษณะของวงการภาพยนตร์ไทยนั้น กลุ่มคนที่เข้ามาในวงการภาพยนตร์ไทยไม่ว่าจะในตำแหน่งงานใดก็ตาม ส่วนใหญ่จะเป็นการมาของแต่ละคน มีแนวคิดของตนเองมาก่อน ไม่ได้ศึกษาต่อจากผู้ที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ เช่นใน ส่วนของผู้กำกับภาพยนตร์ วงการภาพยนตร์ไทยนั้นก็มีผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีความสามารถมากมาย หลายบุคคล เช่น

- หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล
- เปี้ยก โปรสเตอร์
- ชนะ คราประยูร
- ยุทธนา มุกดาสนิท
- เพิ่มพล เชยอรุณ
- อังเคลกับบี๊ด และอีกหลายๆ บุคคล

จะสังเกตเห็นได้ว่าบุคคลเหล่านี้มักทำให้วงการภาพยนตร์ไทยเกิดรูปลักษณะใหม่ในการนำเสนอเสมอ แต่สิ่งหนึ่งที่พบเห็นได้ก็คือ บุคคลเหล่านี้ไม่มีส่วนเชื่อมโยงกันทางความรู้ด้านภาพยนตร์ ในแง่ของการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้นการพัฒนาจึงเป็นไปแบบที่ละเล็กละน้อยเป็นช่วงๆ และจะมีการขาดช่วงกันเสมอ ปัญหานี้เป็นปัญหาหลักที่ผู้วิจัยคิดว่าต้องมีการแก้ไข

จากการสัมภาษณ์คุณราเชนทร์ ลัมตระกูล นั้น มีความเห็นว่า บริษัทอาร์เอส เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ จึงดำเนินการแก้ปัญหา เพื่อให้มีความต่อเนื่องในการพัฒนาคนบุคลากร โดยใช้ผู้กำกับที่มีประสบการณ์มาก เช่น คุณอังเคล มาเป็นแบบอย่างที่จะสอนประสบการณ์ที่ผ่านมาให้กับตัวผู้กำกับรุ่นใหม่ที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นแนวทางที่ดีที่จะทำให้มีความต่อเนื่องในการพัฒนาความรู้ของผู้กำกับภาพยนตร์ และจะส่งผลให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนามากขึ้น

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มอาจารย์ด้านภาพยนตร์ กลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ให้ความสนใจและแสดงความคิดเห็นในประเด็นบุคลากรนี้พอสมควรและเน้นกล่าวถึงบุคลากรรุ่น

อีกสิ่งหนึ่งที่นับว่าเป็นปัญหาอย่างยิ่งต่อการพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทย คือ ความไม่ต่อเนื่องในพัฒนาการของวงการภาพยนตร์ไทย ซึ่งหมายความว่า ลักษณะของวงการภาพยนตร์ไทย นั้น กลุ่มคนที่เข้ามาในวงการภาพยนตร์ไทยไม่ว่าจะในตำแหน่งงานใดก็ตาม ส่วนใหญ่จะเป็นการมาของแต่ละคน มีแนวคิดของตนเองมาก่อน ไม่ได้ศึกษาต่อจากผู้ที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ เช่นใน ส่วนของผู้กำกับภาพยนตร์ วงการภาพยนตร์ไทยนั้นก็มีผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีความสามารถมากมาย หลายบุคคล เช่น

- หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล
- เปี้ยก โปสเตอร์
- ชนะ คราประยูร
- ยุทธนา มุกดาสนิท
- เพิ่มพล เชยอรุณ
- อังเคลกับบี๊ด และอีกหลายๆ บุคคล

จะสังเกตเห็นได้ว่าบุคคลเหล่านี้มักทำให้วงการภาพยนตร์ไทยเกิดรูปลักษณะใหม่ในการนำเสนอเสมอ แต่สิ่งหนึ่งที่พบเห็นได้ก็คือ บุคคลเหล่านี้ไม่มีส่วนเชื่อมโยงกันทางความรู้ด้านภาพยนตร์ ในแง่ของการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้นการพัฒนาจึงเป็นไปแบบที่ละเล็กละน้อยเป็นช่วงๆ และจะมีการขาดช่วงกันเสมอ ปัญหานี้เป็นปัญหาหลักที่ผู้วิจัยคิดว่าต้องมีการแก้ไข

จากการสัมภาษณ์คุณราเชนทร์ ลิมตระกูล นั้น มีความเห็นว่า บริษัทอาร์เอส เอ็นเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ จึงดำเนินการแก้ปัญหา เพื่อให้มีความต่อเนื่องในการพัฒนาด้านบุคลากร โดยใช้ผู้กำกับที่มีประสบการณ์มาก เช่น คุณอังเคล มาเป็นแบบอย่างที่จะสอนประสบการณ์ที่ผ่านมาให้กับตัวผู้กำกับรุ่นใหม่ที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นแนวทางที่ดีที่จะทำให้มีความต่อเนื่องในการพัฒนาความรู้ของผู้กำกับภาพยนตร์ และจะส่งผลให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนามากขึ้น

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มอาจารย์ด้านภาพยนตร์ กลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ให้ความสนใจและแสดงความคิดเห็นในประเด็นบุคลากรนี้พอสมควรและเน้นกล่าวถึงบุคลากรรุ่น

ใหม่มากเป็นพิเศษ สรุปได้ว่าหากมีบุคลากรรุ่นใหม่เข้ามาในวงการมากเท่าใด โอกาสที่วงการภาพยนตร์ไทยจะพัฒนาก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น

แต่กลุ่มตัวอย่างผู้ชมภาพยนตร์ให้ความเห็นในประเด็นนี้ค่อนข้างน้อยและให้เหตุผลว่า โดยปกติไม่ค่อยได้ให้ความสนใจในบุคลากรที่สร้างภาพยนตร์เท่าใดนัก แต่จะสนใจนักแสดง แม้แต่ผู้กำกับภาพยนตร์ซึ่งก็ไม่ได้ได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากกลุ่มผู้ชมชาวไทย จึงไม่มีการศึกษาหาข้อมูลในปัจจุบันนี้เป็นพิเศษแต่กลุ่มตัวอย่างผู้ชมภาพยนตร์ก็ยังสรุปความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า บุคลากรย่อมต้องมีส่วนในการพัฒนาวงการภาพยนตร์อย่างแน่นอนเพราะเป็นผู้ที่สร้างภาพยนตร์ออกมาโดยตรง เมื่อผู้วิจัยได้นำเอาแนวคิดเรื่องคุณสมบัติสำคัญของผู้กำกับภาพยนตร์ที่จะต้องมียุทธศาสตร์สำคัญ ๆ ดังนี้

1. มีความเป็นผู้นำ
2. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
3. ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
4. เป็นผู้ที่มีรู้ศิลปะภาพยนตร์

ผลจากคำตอบของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ปัจจัย 3 ตัวแรกคือมีความเป็นผู้นำ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้นั้น ไม่ค่อยมีกลุ่มตัวอย่างใดกล่าวถึงมากนัก แต่ในเรื่องของความเป็นผู้รู้ศิลปะภาพยนตร์ กลุ่มตัวอย่างจะทำการประเมินว่าผู้กำกับภาพยนตร์ไทยยังไม่มีความรู้ในเรื่องของศิลปะภาพยนตร์อย่างแท้จริง ไม่เข้าใจศิลปะของภาพยนตร์ แต่จะมองภาพยนตร์เป็นธุรกิจเสียมาก ซึ่งเป็นผลทำให้ภาพยนตร์ที่ออกมาไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร และเป็นสาเหตุทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า แต่ในปัจจุบันผู้ที่จบทางด้านภาพยนตร์ คนรุ่นใหม่ที่จะเข้ามาในวงการภาพยนตร์ น่าจะมีความรู้ทางด้านศิลปะมากขึ้น และน่าจะเป็นจุดที่ทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนา

2. นักแสดง

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ในเรื่องนักแสดงกับความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่าปัจจัยเรื่องนักแสดงมีอิทธิพลโดยตรงกับความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทย ซึ่งสามารถแบ่งกระแสความคิดหลักเกี่ยวกับสาเหตุที่เกิดขึ้นออกเป็น 2 กระแสคือ

กระแสที่ 1. นักแสดงมีส่วนทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง ซึ่งมีสาเหตุมาจาก นายทุนผู้สร้างภาพยนตร์ ซึ่งมักจะมีแนวคิดจ้างดารานักแสดงที่ดัง เป็นที่ต้องการของผู้ชม มาเป็น สิ่งดึงดูดผู้ชมให้มาชมภาพยนตร์ เพื่อผลกำไร นายทุนมองภาพยนตร์ไทยเป็นธุรกิจมากกว่าจะมอง ในแง่ที่มีศิลปะผสมผสาน

กระแสที่ 2. นักแสดงมีส่วนทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง เนื่องจากความ ไม่มีคุณภาพ ไม่มีความสามารถในการแสดง

ผลสรุปที่ว่านักแสดงเป็นสาเหตุทำให้วงการภาพยนตร์ไทยไม่พัฒนา มีสาเหตุมาจาก

1. นักแสดงยังไม่มีความเป็นมืออาชีพในการแสดงเพียงพอ ลักษณะการทำงานของนักแสดงในปัจจุบันไม่จริงจังกับงาน ผู้ที่แสดงได้ดี มีความสามารถ มีจำนวนน้อย ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่ง ทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า

2. สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ นักแสดงไม่รักในความเป็นนักแสดง เพราะ นักแสดงเหล่านี้เข้ามาวงการภาพยนตร์ไทยได้ง่ายเพียงใช้หน้าตาที่ดึงดูดผู้ชม ความสามารถในการแสดงไม่มี สิ่งนี้ทำให้ผลงานภาพยนตร์ออกมาไม่ดี

3. สาเหตุที่ นักแสดงแสดงได้ไม่มีคุณภาพ เพราะ นักแสดงรับงานแสดงมากเกินไป ทำให้ ผลงานการแสดงออกมาไม่ดี

กลุ่มตัวอย่างผู้กำกับภาพยนตร์ อาจารย์ด้านภาพยนตร์และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ให้ความสนใจในส่วน of นักแสดงมาก มีการแสดงความคิดเห็นต่างๆ มากมาย แต่ข้อสรุปใหม่ที่เกิดขึ้นคือ มีนักแสดงหน้าใหม่เข้ามาในวงการมากเกินไป และเป็นนักแสดงที่เข้ามาในวงการด้วยหน้าตา ไม่ใช้ด้วยความสามารถ ซึ่งนักแสดงเหล่านี้มักจะขาดพื้นฐานทางการแสดง การฝึกฝนของนักแสดงเหล่านี้คือการจดจำจากผู้อื่น เมื่อ ไม่มีความรู้ความสามารถจริง การแสดงที่ออกมาจึง ไม่มีคุณภาพ ซึ่งเรียกได้ว่า นักแสดงก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า

สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้ชมภาพยนตร์ก็มีการให้ความคิดเห็นบ้างแต่ไม่มากเท่าที่ควร แต่ ความคิดหลักที่สามารถสรุปได้จากกลุ่มตัวอย่างผู้ชมภาพยนตร์คือ นักแสดงมีส่วนทำให้วงการภาพยนตร์พัฒนาหรือไม่พัฒนาก็ได้ ถ้านักแสดงแสดงได้ดี สมบทบาท ก็จะทำให้วงการภาพยนตร์ไทย

พัฒนาไปมาก แต่ถ้าแสดงได้ไม่ดี คุณภาพของภาพยนตร์ที่จะออกมาจะต่ำ วงการภาพยนตร์ก็จะไม่พัฒนา

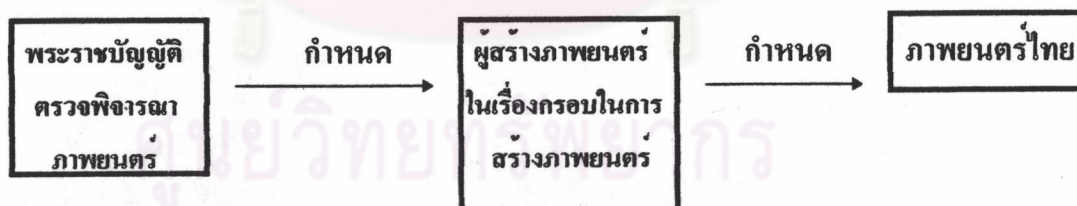
3. ความเป็นน้ำเน่าค่านเนื้อเรื่อง

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ในเรื่องความเป็นน้ำเน่าค่านเนื้อเรื่องกับความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่ากระแสความคิดหลักที่เกิดขึ้นก็คือความเป็นน้ำเน่าค่านเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ไทยเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีอิทธิพลโดยตรงทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง มีสาเหตุสำคัญ 5 ประการคือ

1. พระราชบัญญัติตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ที่กำหนดขอบเขตของเนื้อหาในการสร้างภาพยนตร์ ทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์ไม่สามารถสร้างภาพยนตร์ให้มีความหลากหลายได้

ถ้าจะลองเขียนความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงระหว่างพระราชบัญญัติตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่มีส่วนกำหนดขอบเขตของภาพยนตร์ไทยจะได้ภาพดังนี้

รูปภาพที่ 4. ภาพความเชื่อมโยงระหว่างพระราชบัญญัติตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ที่มีส่วนกำหนดขอบเขตเนื้อหาของภาพยนตร์ไทย

เมื่อมีพระราชบัญญัติตรวจพิจารณาภาพยนตร์เข้ามาเป็นกรอบในการกำหนดเนื้อหาให้กับผู้สร้างภาพยนตร์ ทำให้สร้างภาพยนตร์ไม่สามารถทำอะไรได้มาก ภาพยนตร์ไทยที่ถูกสร้างออกมาก็จึงไม่มีความแตกต่างเท่าที่ควร ทำให้เกิดเป็นลักษณะน้ำเน่าได้

ปัญหาเรื่องการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ที่จำกัดขอบเขตเนื้อหาการสร้างอย่างมาก ในวงการภาพยนตร์ต่างประเทศก็มีเช่นกัน เช่นในวงการภาพยนตร์อังกฤษ Anthony Aldgate ได้อ้างบทสรุปของ Lee Thompson ในหนังสือชื่อ Censorship and the Permissive Society ถึงเรื่องระบบ

การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ว่า² ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของอังกฤษว่าจำเป็นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจาก

1. ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ไม่อำนวยให้วงการภาพยนตร์สามารถแข่งขันกับสื่ออื่นได้ เช่น วงการโทรทัศน์

2. ควรจะมีระบบการพิจารณาตรวจสอบภาพยนตร์ต่างประเทศมากกว่าระบบการพิจารณาตรวจสอบภาพยนตร์ในประเทศ

3. ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์กับภาพยนตร์มีความไม่เข้ากันอย่างมากและเห็นได้ชัด คือระบบที่ไซตรวจพิจารณาภาพยนตร์นั้นก็คัดค้านความเป็นอิสระของภาพยนตร์ในด้านเนื้อหาที่จะใส่ลงในภาพยนตร์

ปรากฏการณ์ดังกล่าวก็เป็นลักษณะของสังคมภาพยนตร์ไทยก็เช่นเดียวกัน และแม้ว่าได้มีความพยายามที่จะแก้ไขในเรื่องพระราชบัญญัติการตรวจพิจารณาภาพยนตร์หลายครั้งในอดีต แต่ไม่เคยประสบความสำเร็จ เนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล สิ่งที่ชี้ให้เห็นได้ชัดคือ รัฐบาลไม่ได้มีนโยบายป้องกันและสนับสนุนภาพยนตร์ไทย เช่นเดียวกับวิธีที่อาร์เจนตินาและเม็กซิโกทำ และนอกจากจะไม่มีนโยบายปกป้องและสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยแล้ว รัฐบาลไทยยังให้อิสระในการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ ซึ่งสิ่งนี้ส่งผลกระทบต่อวงการภาพยนตร์ไทยเป็นอันมาก แต่สำหรับกรณีของอาร์เจนตินาและเม็กซิโกนั้น รัฐบาลจำกัดอิสระในการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ โดยกำหนดจำนวนภาพยนตร์ต่างประเทศที่สามารถนำเข้าได้ในแต่ละปี ดังนั้นภาพยนตร์ต่างประเทศที่ถูกนำเข้ามาจึงมีจำนวนจำกัด

2. การที่ผู้สร้างภาพยนตร์มองภาพยนตร์ไทยเป็นธุรกิจ เน้นที่จะสร้างภาพยนตร์เพื่อเงินและความอยู่รอดของธุรกิจ จึงไม่กล้าแหวกแนวความต้องการของตลาดผู้ชม เพราะไม่ต้องการที่จะเสี่ยงต่อการขาดทุน จึงสร้างภาพยนตร์ออกมาแนวเนื้อหาแบบเดิม ๆ เมื่อภาพยนตร์ที่ถูกสร้างขึ้นมีลักษณะเหมือน ๆ กัน ไม่มีความแตกต่างกัน วงการภาพยนตร์ไทยจึงไม่มีการพัฒนา

² Anthony Aldgate, "Censorship and the Permissive Society", Oxford, Clarendon Press, 1995. p.37

3. ความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์มีส่วนในการกำหนดแนวของภาพยนตร์ หมายความว่า ผู้ชมที่เป็นกลุ่มหลักมีความต้องการชมภาพยนตร์อย่างไร ผู้สร้างภาพยนตร์ก็จะสร้างภาพยนตร์สนองความต้องการ เนื่องจากถ้าไม่สร้างตามความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มหลักแล้ว จะเป็นการเสี่ยงต่อการขาดทุน โดยส่วนใหญ่ผู้ชมที่เป็นกลุ่มหลักต้องการจะชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาแบบเดิม ๆ

4. การรับรู้แบบฉาบฉวยของผู้ชมภาพยนตร์ หมายความว่า ผู้ชมภาพยนตร์ไม่สนใจในเรื่องเนื้อหาของภาพยนตร์เท่าที่ควร แต่ไปสนใจในตัวของนักแสดงมากเกินไป แม้ผู้สร้างจะสร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาอย่างไร จำกัดมากน้อยเพียงไร ก็ยังมีผู้ชมภาพยนตร์ไปชมภาพยนตร์

เมื่อกล่าวถึงการรับรู้อย่างฉาบฉวยของผู้ชมภาพยนตร์กับสาเหตุที่ไปชมภาพยนตร์แล้ว Richard M.Gollin ได้กล่าวถึงสาเหตุที่คนไปชมภาพยนตร์ไว้ 8 ประการ เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการชมภาพยนตร์ของผู้ชมภาพยนตร์ไทยแล้วจะพบว่า ผู้ชมภาพยนตร์ไทยไปชมภาพยนตร์ซึ่งมีสาเหตุมาจากความต้องการ ประสบการณ์ทดแทน เพื่อการสวมบทเป็นตัวละครในภาพยนตร์ เพื่อประสบการณ์ที่เปรียบเทียบ เพื่อความเป็นแบบแผนส่วนตัว เพื่อความเป็นแบบแผนของสาธารณะ แต่ผู้ชมภาพยนตร์ไทยไม่น่าจะไปชมภาพยนตร์ด้วยเหตุผลเพื่อความลึกลับซึ้ง เพื่อศิลปะเพื่อการวิเคราะห์และตีความหมาย เนื่องจากการรับรู้ของผู้ชมภาพยนตร์ไทยนั้น มีลักษณะแบบฉาบฉวย จะไม่คิดมาก ผู้ชมภาพยนตร์ไม่ได้สนใจในเนื้อหาของภาพยนตร์ เพราะชมภาพยนตร์เพียงเพื่อความบันเทิงเท่านั้น ดังนั้น เหตุผลในการชมภาพยนตร์ของ Richard M.Gollin บางหัวข้อจึงไม่ตรงกับเหตุผลในการชมภาพยนตร์ของผู้ชมภาพยนตร์ไทย

แต่ Bruce A. Austin ได้ศึกษาถึงแรงกระตุ้นให้ไปชมภาพยนตร์ ซึ่งเกิดจากความเครียดและความต้องการลดความเครียด ซึ่งน่าจะตรงกับผู้ชมภาพยนตร์ไทยซึ่งมีลักษณะการชมภาพยนตร์เพื่อความบันเทิงเป็นหลัก และน่าจะมีสาเหตุมาจากความเครียดที่ต้องเผชิญ จึงต้องการความบันเทิงเพื่อลดความเครียดที่เกิดขึ้น ในส่วนนี้มีผลการวิจัยตรงกับการศึกษาของกมล นันนาทนนท์ ที่ศึกษาถึงความพอใจของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่มีผลต่อการชมภาพยนตร์ ในปีพ.ศ. 2510 ซึ่งกมลกล่าวว่า เหตุผลในการชมภาพยนตร์ของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยก็เพื่อคลายความเครียด

5. วงการภาพยนตร์ไทยไม่สามารถสร้างภาพยนตร์แนวอื่นได้ เนื่องจากมีผู้พยายามสร้างภาพยนตร์เปลี่ยนแนวในหลาย ๆ ครั้ง แต่กลับไม่ประสบความสำเร็จเป็นที่ต้องการของตลาดผู้ชม

ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ขาดทุน ผู้สร้างภาพยนตร์เหล่านั้นจึงต้องกลับมาสร้างภาพยนตร์ตามแนวเดิม ที่เป็นที่ต้องการของตลาด

จากส่วนนี้ถ้าเทียบกับการศึกษาของ กิตติกานต์ ภูมิสวัสดิ์ ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเปิดในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อภาพยนตร์ไทยในปี พ.ศ. 2528 ซึ่งมีผลการ วิจัยตอนหนึ่งพบว่า เนื้อเรื่องในภาพยนตร์ไทยยังอยู่ในเกณฑ์ไม่ดี แต่ในปัจจุบันระยะเวลา 11 ปี ที่ ผ่านไป หลังจากกิตติกานต์ได้ศึกษาแล้วนั้น ผลการวิจัยในปัจจุบันก็ยังคงมีลักษณะเช่นเดิม คือ เนื้อเรื่องที่ใช้อยู่ในวงการภาพยนตร์ไทยปัจจุบัน ยังคงมีลักษณะซ้ำๆ กัน ซึ่งยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี ตรงกับที่กิตติกานต์ได้ศึกษาไว้

ส่วนผลจากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มภาพยนตร์ทุกกลุ่มให้ความสำคัญในการแสดง ความคิดเห็นในประเด็นนี้มากพอควร เป็นผลให้สามารถสรุปสาเหตุหลักของความเป็นน้ำเน่าใน ภาพยนตร์ไทยได้ ถึง 5 สาเหตุ ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้น

สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้ชมภาพยนตร์ที่มีอายุในช่วงระหว่าง 11 - 20 ปี จากการวิจัยครั้งนี้ให้ ความเห็นว่าวงการภาพยนตร์ไทยนั้นไม่มีความเป็นน้ำเน่าจึงไม่ขอสรุปประเด็น ซึ่งชี้ให้เห็นว่า กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มนี้มีความพอใจกับลักษณะของภาพยนตร์ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันมากพอ สมควร ซึ่งจากสาเหตุนี้ น่าจะก่อให้เกิดกระแสของความไม่พัฒนาของวงการภาพยนตร์ไทย เนื่องจากกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์อายุ 11 - 20 ปีนั้น เป็นกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มหลักที่ชมภาพยนตร์ เมื่อ เป็นเช่นนั้นผู้สร้างภาพยนตร์ไม่ต้องการที่จะเสี่ยงต่อการขาดทุน จึงสร้างภาพยนตร์ที่มีแนวความ ต้องการของกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มหลัก แต่สาเหตุที่ทำให้วงการไม่พัฒนาคือ การรับรู้แบบ ฉาบฉวยของผู้ชมภาพยนตร์ ผู้ชมภาพยนตร์ไม่สนใจในเรื่องเนื้อหาของภาพยนตร์เท่าที่ควร แต่ไป สนใจในตัวนักแสดงมากเกินไป แม้ผู้สร้างจะสร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาอย่างไร ซ้ำกันมากน้อย เพียงไร ก็ยังมีผู้ชมภาพยนตร์ไปชมภาพยนตร์ การพัฒนาของวงการภาพยนตร์ไทยจึงเป็นไปได้ ยาก สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้ชมภาพยนตร์ช่วงอายุอื่น เชื่อว่าภาพยนตร์ไทยน้ำเน่า แต่ในปัจจุบันภาพ ยนตร์ไทยดี มีคุณภาพขึ้น ซึ่งน่าจะมีสาเหตุของการพัฒนามากขึ้นมาจาก บุคลากรรุ่นใหม่ที่เข้ามา ในวงการภาพยนตร์ ซึ่งจากประเด็นนี้ อาจทำให้สามารถพูดได้ว่า แนวโน้มของภาพยนตร์ไทยน่า จะมีการพัฒนามากขึ้น คุณภาพของภาพยนตร์ไทยก็น่าจะมีมากขึ้นด้วย สำหรับในส่วนของผู้ชม ภาพยนตร์นั้นจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักการตลาดที่ใช้ในวงการภาพยนตร์ไทย ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวต่อ ไปในส่วนของหลักการตลาด

4. เทคนิคและกลวิธีการนำเสนอ

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ในเรื่องการขาดเทคนิคและกลวิธีการนำเสนอที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่ากระแสความคิดหลักที่เกิดขึ้นแบ่งออกเป็น 2 กระแสคือ

กระแสที่ 1 เทคนิคที่ใช้ในวงการภาพยนตร์ไทย เช่น การถ่ายทำ มุมกล้อง แสง เป็นต้น มีการพัฒนาไปมาก จึงสรุปได้ว่าปัจจัยเรื่องเทคนิค ไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มส่วนใหญ่ให้ความสนใจในประเด็นเรื่องของเทคนิคที่ใช้ในวงการภาพยนตร์มาก และโดยมากมีความเห็นว่าวงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาเทคนิคไปมาก ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่คิดว่าเทคนิคที่ใช้ไม่มีการพัฒนาไปเท่าที่ควร ซึ่งน่าจะมีสาเหตุมาจากการนำภาพยนตร์ไทยไปเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ต่างประเทศ ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะที่ไม่ยุติธรรม เนื่องจาก ภาพยนตร์ต่างประเทศลงทุนสูงทำให้สามารถทำได้หลาย ๆ สิ่งลงในภาพยนตร์ แต่ภาพยนตร์ไทยลงทุนต่ำมีข้อกำหนดมากมายในการสร้าง และอีกสิ่งหนึ่งคือ ผู้ชมภาพยนตร์อาจจะไม่เข้าใจในเรื่องของเทคนิคที่ใช้ในภาพยนตร์มากนัก เพราะกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์น่าจะคิดถึงเรื่องของเทคนิคพิเศษ (Special Effect) ในภาพยนตร์ต่างประเทศซึ่งทำได้ดี แล้วนำมาเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ไทยซึ่งทำได้ไม่ดี และไม่ค่อยมีการทำกันมากเท่าที่ควร ซึ่งในความเป็นจริงเรื่องของเทคนิคพิเศษนั้น วงการภาพยนตร์ไทยยังไม่พร้อมมากนัก เพราะการที่จะใช้เทคนิคพิเศษนั้นจะต้องใช้เงินลงทุนที่ค่อนข้างสูง ภาพยนตร์ต่างประเทศสามารถทำได้ โดยเฉพาะภาพยนตร์อเมริกัน เนื่องจากมีกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ทั่วโลกคอยชมภาพยนตร์อยู่ แต่กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ไทยยังจำกัดมากก็อยู่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น เมื่อกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ที่จำกัดการลงทุนมากไปในเรื่องเทคนิคพิเศษย่อมไม่ใช่เรื่องที่ดีสำหรับธุรกิจภาพยนตร์ไทย เพราะความเสี่ยงต่อการขาดทุนจะมีสูงมาก

กระแสที่ 2 การนำเสนอ การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ไทย ไม่มีความเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงพัฒนาให้ก้าวหน้า แต่ยังคงยึดเยื่อเหมือนในอดีต ซึ่งปัจจัยตัวนี้มีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง

จิรบุญ ทัศนบรรจง ได้ศึกษาเชิงวิเคราะห์รูปแบบเนื้อหา ตลอดจนเทคนิคที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของภาพยนตร์ไทยยอดเยี่ยมประเภทวัยรุ่น โดยในส่วนของดำเนินเรื่อง การนำเสนอ พบว่าจะมีการทำตามลำดับเหตุการณ์ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่ว่า การนำเสนอ การเล่าเรื่อง ยังไม่มีการพัฒนาให้ก้าวหน้า ยังคงยึดเยื้อ เป็นลำดับ ไม่มีการพลิกแพลง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีความคิดเห็นเหมือนกันทั้งหมดว่า การนำเสนอ การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ไทยไม่มีการพัฒนา ยึดเยื้อ มีเพียงกลุ่มตัวอย่างผู้ชมที่มีช่วงอายุ 11 - 20 ปี ที่ไม่เห็นว่าการนำเสนอ การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ไทยนั้นยึดเยื้อหรือไม่มีการพัฒนา แต่กลับเห็นว่าทำได้ดี ทำให้ภาพยนตร์ไทยที่ออกมาสุนุกสนาน ซึ่งประเด็นนี้ชี้ให้เห็นว่า กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ไทยในช่วงอายุ 11 ถึง 20 ปีนั้น ความต้องการหลักในการชมภาพยนตร์คือตัวดารารและ ความสนุกสนานที่จะเกิดขึ้นเท่านั้น กลุ่มผู้ชมกลุ่มนี้ไม่ได้สนใจปัจจัยรวมด้านอื่นๆ เลย น่าจะตรงกับความคิดเห็นที่ว่า การรับรู้แบบฉาบฉวยของผู้ชมภาพยนตร์ ผู้ชมภาพยนตร์ไม่สนใจในเรื่องเนื้อหาของภาพยนตร์เท่าที่ควร แต่ไปสนใจในตัวนักแสดงมากเกินไป แม้ผู้สร้างจะสร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาลักษณะใด ชำกั๊กมากน้อยเพียงไร ก็ยังมีผู้ชมภาพยนตร์ไปชมภาพยนตร์ ซึ่งความคิดเห็นนี้น่าจะเป็นความจริงและเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทย คือทำให้ภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า เพราะกลุ่มผู้ชมกลุ่มนี้มีอิทธิพลสูงในการกำหนดแนวโน้มของภาพยนตร์ไทย เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ไทยกลุ่มหลัก และคงไม่มีผู้สร้างภาพยนตร์รายใดที่ต้องการจะขาดทุนในการสร้างภาพยนตร์ จึงไม่มีผู้สร้างภาพยนตร์ที่สร้างภาพยนตร์นอกเหนือจากความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มนี้

5. หลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด”

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ในเรื่องการสร้างภาพยนตร์ที่เน้นหลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” ซึ่งมีอิทธิพลโดยตรงกับความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่ากระแสความคิดหลักที่เกิดขึ้นก็คือ การเน้นหลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” เป็นหลักเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง ซึ่งมีสาเหตุสำคัญคือ

หลักการทำงานเช่นนี้ จะไม่คิดถึงความหลากหลาย คุณภาพ สารที่จะเกิดในภาพยนตร์ เพราะฉะนั้นภาพยนตร์ที่ปรากฏออกมาจะมีลักษณะเป็นไปในแนวทางเดียวกันคือเป็นไปตามความต้องการของตลาดผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มหลักซึ่งในปัจจุบันคือ กลุ่มวัยรุ่น หลักการทำงานเช่นนี้ผลทำ

ให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า ดังนั้นถ้าผู้สร้างภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีเจตนาและความมุ่งหมายที่จะใช้หลักการทำงานนี้ วงการภาพยนตร์ไทยย่อมไม่มีการพัฒนา

กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์นั้นในความเป็นจริงไม่ได้สนใจประเด็นหลักการทำงานนี้มาเท่าไร เพราะจากการแสดงความคิดเห็นในประเด็นนี้มีไม่มากเท่าที่ควร แต่กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ให้ความคิดเห็นที่สามารถสรุปได้ว่า ถ้าผู้สร้างทุกกลุ่มเน้นหลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” เท่านั้น ไม่ได้คิดถึงคุณภาพของภาพยนตร์ที่จะออกมา ย่อมเป็นที่แน่นอนว่าวงการภาพยนตร์ไทยจะไม่พัฒนา ความคิดเห็นของกลุ่มผู้ชมสรุปได้ว่า การจะตัดสินใจชมภาพยนตร์หรือไม่นั้น ผู้ชมภาพยนตร์จะไม่สนใจว่าภาพยนตร์จะมีหลักการทำงานอย่างไร เพื่อ “เงิน” หรือ เพื่อความอยู่รอด” เป็นหลักหรือไม่ เพราะฉะนั้นสิ่งที่จะเป็นตัวชี้แนวโน้มในการตัดสินใจชมภาพยนตร์น่าจะเป็นปัจจัยตัวอื่น ซึ่งน่าจะเป็นปัจจัยเรื่องของดารานักแสดง

6. เงินทุน

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ในเรื่องของเงินทุนกับความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่ากระแสดวงความคิดเห็นที่เกิดขึ้นก็คือ เงินทุนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลโดยตรงทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง ใน 3 ลักษณะคือ

1. ในแง่ของปริมาณเงินทุน หากมีเงินลงทุนในการสร้างภาพยนตร์น้อยมีผลทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า ซึ่งหมายความว่า ถ้าการลงทุนในการสร้างภาพยนตร์ไทยยังใช้เงินอย่างจำกัด ลักษณะของภาพยนตร์ไทยก็จะวนเวียนไม่มีความแปลกใหม่ทั้งด้านเนื้อหาและเทคนิคการนำเสนอ เพราะไม่สามารถสร้างความแปลกใหม่ได้ ซึ่งจากจุดนี้มีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยช้า สรุปได้ว่าการสร้างภาพยนตร์ถ้าจะให้ดีมีคุณภาพ จะต้องมีการลงทุนที่เหมาะสมกับค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นในภาพยนตร์

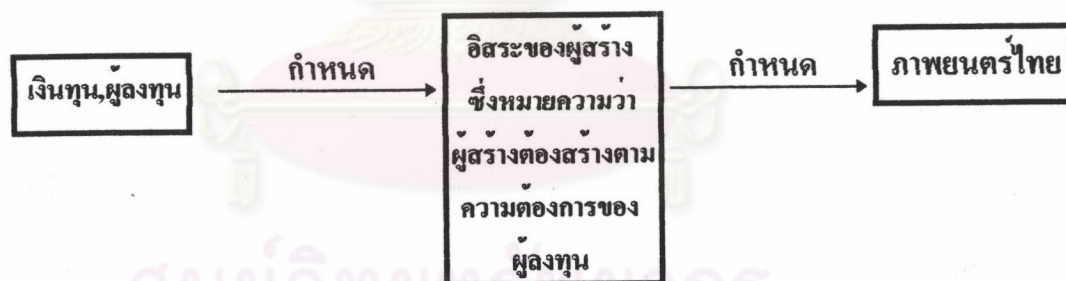
2. ในแง่ของเงินทุนกับความเป็นอิสระของผู้กำกับภาพยนตร์ หมายความว่า ผู้ที่เป็นเจ้าของเงินทุนจะมองวงการภาพยนตร์ไทยเป็นธุรกิจรูปแบบหนึ่ง ซึ่งแน่นอนผู้ลงทุนจะต้องหวังผลกำไรจากการทำธุรกิจ ดังนั้นเมื่อมาลงทุนสร้างภาพยนตร์จึงออกข้อกำหนด กฎเกณฑ์กับผู้กำกับภาพยนตร์ เพื่อให้ผู้กำกับภาพยนตร์สร้างภาพยนตร์ที่มีความเสี่ยงต่อการขาดทุนน้อยที่สุด ซึ่งจะเป็นการสร้างภาพยนตร์ตามความต้องการของตลาดผู้ชมหลัก ดังนั้นเมื่ออิสระของผู้กำกับภาพ

ยนตร์ถูกจำกัดโดยนายทุน ความคิดสร้างสรรค์ที่จะสร้างภาพยนตร์ให้ออกมามีคุณภาพก็ถูกจำกัดไปด้วย เป็นผลให้การพัฒนาของวงการภาพยนตร์ไทยช้า เพราะรูปแบบของภาพยนตร์ที่ถูกสร้างออกมาจะมีลักษณะคล้ายกัน เพราะสนองความต้องการของกลุ่มผู้ชมหลักกลุ่มเดียวกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผู้กำกับภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นลูกจ้างของบริษัทภาพยนตร์ ซึ่งส่วนใหญ่จะไม่ได้เป็นเจ้าของทุนในการสร้างภาพยนตร์ แต่ในบางกรณีผู้กำกับภาพยนตร์อาจจะมีส่วนในการลงทุนสร้างภาพยนตร์ด้วย ซึ่งจะเป็นสัดส่วนในการลงทุนที่ตกลงกับบริษัทภาพยนตร์ อย่างไรก็ตามแม้ว่าผู้กำกับภาพยนตร์ไม่ได้เป็นเจ้าของเงินทุน แต่ถ้าเกิดการขาดทุนของภาพยนตร์แล้ว ผู้กำกับภาพยนตร์จะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการขาดทุนส่วนนั้น ๆ ด้วย

ถ้าลองเขียนแผนภาพความเชื่อมโยงระหว่างปัจจัยเรื่องผู้ลงทุน ที่มีส่วนกำหนดกรอบในการสร้างภาพยนตร์ไทย จะได้ภาพดังนี้

รูปภาพที่ 5. ภาพความเชื่อมโยงระหว่างปัจจัยเรื่องผู้ลงทุน ที่มีส่วนกำหนดกรอบในการสร้างภาพยนตร์ไทย

ดังนั้นเมื่อมีเจ้าของเงินทุนเข้ามาเป็นกรอบในการกำหนดเนื้อหาให้กับผู้สร้างภาพยนตร์ ทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์ไม่สามารถทำอะไรได้มาก ภาพยนตร์ไทยที่ออกมาจึงไม่มีความแตกต่างเท่าที่ควร ไม่มีความแปลกใหม่ เพราะถึงอย่างไรผู้ลงทุนก็ไม่ต้องการขาดทุนจึงสร้างภาพยนตร์ออกมาตามความต้องการของตลาด

สำหรับกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มอาจารย์ด้านภาพยนตร์ กลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ให้ความสนใจและแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องของเงินทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์เป็นอย่างมาก

เนื่องจากความคิดเห็นที่แสดงออกมาตรงประเด็นและมีการยกตัวอย่างประกอบค่อนข้างมาก ซึ่งแสดงถึงความสนใจในปัจจัยด้านเงินทุนเป็นพิเศษ

แต่สำหรับทัศนะของกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์นั้นในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องปัจจัยเงินทุนนั้นมีข้อที่น่าสังเกตว่า ผู้ชมส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องของเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันเนื่องจากน่าจะมีสาเหตุมาจากความไม่รู้หรือไม่สามารถตอบได้ จึงสามารถสรุปได้ว่าผู้ชมภาพยนตร์ไทยไม่มีความสนใจในเรื่องเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์ไทยเพราะการแสดงความคิดเห็นในประเด็นนี้มีน้อยมากแต่ทุกกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่เป็นผู้ชมให้ความคิดเห็นที่สรุปได้ว่า ถ้าไม่มีเงินทุนก็ไม่สามารถสร้างภาพยนตร์ได้ เพราะฉะนั้นเงินทุนน่าจะมีผลต่อการพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทยโดยตรง จากจุดนี้ชี้ให้เห็นว่า ผู้ชมภาพยนตร์จะชมภาพยนตร์หรือไม่นั้น ปัจจัยเรื่องเงินทุนไม่มีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องในการตัดสินใจชมภาพยนตร์

3. สำหรับแนวความคิดการผลิตภาพยนตร์ด้วยเงินทุนต่ำนั้น สำหรับวงการภาพยนตร์ไทยจะเป็นไปได้ค่อนข้างยาก เพราะปัญหาอยู่ที่ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่ไม่คิดที่จะสร้างภาพยนตร์ด้วยเงินทุนที่ต่ำ ผู้สร้างภาพยนตร์ในวงการภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่คิดแต่ที่จะต้องการเงินทุนในการสร้างสูง เพื่อให้ได้ภาพยนตร์ที่มีคุณภาพ แต่ในความเป็นจริงสามารถสร้างภาพยนตร์ด้วยเงินทุนที่ต่ำได้ อย่างไรก็ตามผู้ที่สร้างภาพยนตร์ด้วยเงินทุนต่ำนั้นจะต้องมีความสามารถหลากหลาย ด้าน ต้องมีการจัดการทุกส่วนในการผลิตภาพยนตร์ ตั้งแต่การเขียนบทภาพยนตร์ การจัดการตารางการถ่ายทำและตารางการทำงาน การคัดเลือกนักแสดง การจัดเตรียมการถ่ายทำ การว่าจ้างทีมงานถ่ายทำ การฝึกซ้อมนักแสดง การจัดการการถ่ายทำ การจัดการเรื่องดนตรีและเสียงประกอบ การจัดจำหน่าย และที่ที่เกี่ยวข้องทุกส่วน ซึ่งผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องมีความรู้การจัดการระบบทุกอย่างได้อย่างดี ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ค่อนข้างหนัก ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า วงการภาพยนตร์ไทยมีความเป็นไปได้น้อยมากที่จะสร้างภาพยนตร์ไทยด้วยเงินทุนที่ต่ำ ในขณะที่คุณภาพของผู้กำกับการแสดงไทยยังไม่น่าจะมีถึง เพราะสังเกตได้ว่าแม้ในขณะที่เงินทุนปกติ โดยรวมแล้วยังไม่สามารถสร้างภาพยนตร์ได้ดี ซึ่งดูได้จาก 73 ปี ของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยนั้น มีการพัฒนาไปได้ไม่มาก

7. การใช้หลักการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ปัจจัยเรื่องการใช้หลักการตลาดเข้ามาช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้ดีขึ้นมีอิทธิพลโดยอ้อมต่อพัฒนาการของภาพยนตร์ไทยกล่าวคือในการใช้หลักการตลาดนั้น ถ้าใช้ในทางที่ถูกก็จะมีผลในทางบวกคือทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ประสบความสำเร็จมีรายได้สูง ถ้าไม่ใช่

หลักการตลาดก็ไม่มีผลเกิดขึ้นแต่อย่างไร แต่ถ้าใช้ผิดวิธีก็จะมีผลในทางลบ เช่น อาจจะทำให้ผู้ชมมาชมภาพยนตร์ไทยน้อยลง ผู้วิจัยสามารถเขียนตารางการใช้หลักการตลาดได้ดังนี้

ตารางที่ 4. การใช้หลักการตลาดในวงการภาพยนตร์ไทย

การใช้หลักการตลาด	ผลที่เกิดขึ้นจากการใช้ หลักการตลาด		
	ผลด้านบวก	ไม่มีผล	ผลด้านลบ
ใช้กฎวิธี	***		
ไม่ใช้การตลาดเลย		***	
ใช้ผิดวิธี			***

สาเหตุที่ทำให้หลักการตลาดมีอิทธิพลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งคือ

1. กรณีที่เป็นภาพยนตร์ที่ไม่มีคุณภาพแต่ใช้หลักการตลาดเรื่องการโฆษณาประชาสัมพันธ์มาเป็นหลัก ก็อาจจะเกิดผลเสียต่อผู้กำกับภาพยนตร์และวงการภาพยนตร์ไทยโดยรวม เนื่องจากผู้ชมภาพยนตร์อาจจะชมภาพยนตร์ไทยน้อยลง

2. ภาพยนตร์ไม่มีความหลากหลาย เนื่องจาก ผู้ที่สร้างภาพยนตร์ไทยยังคิดถึงตลาดความต้องการของผู้ชมเป็นหลัก และคิดเฉพาะตลาดในประเทศไทย เพราะฉะนั้นเมื่อคิดเฉพาะผู้ชมภาพยนตร์ในประเทศไทย ความหลากหลายของภาพยนตร์ก็ไม่มี ทำให้ภาพยนตร์ไทยไม่มีโอกาสเข้าสู่ความเป็นต่างประเทศ สิ่งเหล่านี้เป็นผลมาจากความไม่ต้องการที่จะเสี่ยงต่อการขาดทุน ถ้าไม่ทำตามตลาดที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เมื่อนายทุนสร้างภาพยนตร์ตามความต้องการของผู้ชมกลุ่มตลาดเท่านั้น เนื้อหาภาพยนตร์ไทยโดยรวมจึงแคบลง

3. การใช้การตลาดเต็มรูปแบบที่เน้นการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ จะต้องใช้เงินลงทุนมาก เนื่องจากสื่อที่ใช้ในการโฆษณา การประชาสัมพันธ์ มีราคาที่สูง รูปแบบการตลาดที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันมีความเกี่ยวเนื่องกับเงินทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์ทั้งหมด เนื่องจากการตลาดแบบเต็มรูปแบบที่เน้นการใช้การโฆษณา การประชาสัมพันธ์ จะต้องมีการลงทุนมาก ซึ่งมีสาเหตุมาจากราคาสื่อที่ใช้ในการโฆษณา การประชาสัมพันธ์ในปัจจุบันมีราคาสูงมากซึ่งเมื่อรวมราคาที่ใช้ในการโฆษณาการประชาสัมพันธ์แล้ว อาจจะกระทบต่อคุณภาพของภาพยนตร์ ในกรณีที่เน้นการ

โฆษณา ประชาสัมพันธ์มากเกินไป และลดปริมาณเงินทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์ เมื่อเงินทุนน้อยโอกาสสร้างภาพยนตร์ให้ดีก็มีน้อยลง เมื่อเป็นเช่นนี้ การใช้การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ที่มาก ก็จะมีผลกระทบต่อเงินทุนที่ใช้สร้างภาพยนตร์คือมีผลทำให้เงินทุนต่ำลง คุณภาพของภาพยนตร์จึงมีโอกาที่จะไม่ดี

4. การตลาดแบบเต็มรูปแบบที่ใช้กับอยู่ในปัจจุบันเป็นคาบสองคมคือ เมื่อเน้นกลุ่มผู้ชมกลุ่มเดียว กลุ่มผู้ชมอื่นๆ ก็จะหายไป เพราะไม่มีภาพยนตร์ที่สนองความต้องการของกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มอื่นๆ ได้ ภาพยนตร์ที่มีอยู่จะไม่มี ความหลากหลาย ทำให้วงการไม่มีการพัฒนา และการจะดึงกลุ่มผู้ชมกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มตลาดกลับมาชมภาพยนตร์ไทยเป็นเรื่องที่ยาก

ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าเหตุผลทั้ง 4 ประการที่ได้กล่าวมานี้เป็นสิ่งที่ทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง

8. การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ

ปัจจัยเรื่องภาพยนตร์ต่างประเทศมีอิทธิพลโดยตรงที่ทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง ซึ่งมีสาเหตุมาจาก

1. การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศทำให้วงการภาพยนตร์ไทยไม่สามารถเติบโตได้ เพราะสิ่งที่ปรากฏในวงการภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันที่เห็นได้ชัดเจนคือ จำนวนภาพยนตร์ไทยในแต่ละปีที่ลดลงมาก

2. ภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศไทยเป็นตัวแย่งผู้ชมภาพยนตร์ไป เนื่องจากจำนวนภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามามีเป็นจำนวนมาก ซึ่งผู้ชมภาพยนตร์สามารถเลือกได้

3. ภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศไทยเป็นตัวแย่งโรงฉายภาพยนตร์ไทย ซึ่งเมื่อภาพยนตร์ไทยไม่มีโรงภาพยนตร์ที่จะฉาย โอกาสที่ภาพยนตร์ไทยจะอยู่ได้ต่อไปจึงมีน้อยลง และโอกาสในการพัฒนาก็จะมีน้อยลงด้วย

สำหรับแนวคิดที่สำคัญของอเมริกันในอุตสาหกรรมภาพยนตร์นั้นกล่าวถึงการกระจายภาพยนตร์อเมริกันในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ทั่วโลก ซึ่งประเทศไทยก็ยังได้รับอิทธิพลนี้ จะเห็นว่า

ภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยนั้น ภาพยนตร์อเมริกันมีเข้ามามากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งส่งผลให้วงการภาพยนตร์ไทยโดยตรง ไม่ว่าจะป็นรูปลักษณะการผลิตภาพยนตร์ ในส่วนของการจัดจำหน่าย วงการภาพยนตร์ไทยได้รับแบบอย่างมาจากอเมริกันทั้งสิ้น แต่ปัจจุบันการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ให้กับโรงภาพยนตร์ต่างๆ เปลี่ยนไป คือเจ้าของโรงภาพยนตร์กับผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องเป็นคนคนละส่วนกัน เพื่อที่จะทำให้ภาพยนตร์ทุกเรื่องมีโอกาสเข้าฉายในโรงภาพยนตร์เท่าๆ กัน แต่วงการภาพยนตร์ไทยยังไม่ได้พัฒนาตาม เพราะผู้สร้างภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่ก็ยังเป็นเจ้าของโรงภาพยนตร์อยู่ ดังนั้นผู้สร้างอิสระที่ไม่มีโรงภาพยนตร์เป็นของตนเอง จึงมีโอกาสน้อยที่จะนำภาพยนตร์ของตนเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ดีๆ แม้จะได้ฉายก็ยากที่จะฉายในช่วงเวลาที่ดีด้วย เป็นผลให้วงการภาพยนตร์เหลือแต่ผู้สร้างที่มีสังกัด ที่มีโรงภาพยนตร์เป็นของตนเอง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางตัวอย่างให้ความคิดเห็นว่า สิ่งนี้น่าจะมีผลทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า เนื่องจากจำนวนผู้สร้างอิสระน้อยลง เหลือแต่ผู้สร้างที่อยู่ในสังกัดบริษัทภาพยนตร์ ที่ต้องการทำตามความต้องการของผู้ลงทุนเป็นหลักเพื่อเลี้ยงต่อภาวะขาดทุน

9. ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา

ปัจจัยเรื่องเศรษฐกิจมีอิทธิพลโดยตรงต่อความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทย ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ในช่วงเวลาที่เศรษฐกิจไม่ดีทำให้คุณภาพของภาพยนตร์อาจจะลดลงได้เนื่องจากเงินลงทุนที่ใช้สร้างจะต้องถูกจำกัด และอิสระของผู้สร้างภาพยนตร์ก็จะน้อย เพราะต้องสร้างภาพยนตร์ตามความต้องการของตลาด เพื่อลดความเสี่ยงในการขาดทุน

ในส่วนของเศรษฐกิจสามารถอธิบายความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยได้เพียง 1 ปัจจัยเท่านั้น

10. ระบบความคิดเรื่องการเมืองมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์กับผู้ชมภาพยนตร์

ปัจจัยเรื่องระบบความคิดเรื่องการเมืองมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์กับผู้ชมภาพยนตร์มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อพัฒนาการภาพยนตร์ไทยที่หยุดนิ่งดังนี้

การเมืองมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์กับผู้ชมภาพยนตร์มีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งคือ หากผู้สร้างหรือผู้กำกับภาพยนตร์ไทยชะล่าใจว่าตนเองก็เป็นคนไทยเหมือนผู้ชมภาพยนตร์จึงได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศเพราะพูดภาษาเดียว

กันอยู่แล้ว และไม่สนใจที่จะพัฒนาให้คุณภาพของภาพยนตร์ดีขึ้น เมื่อนั้นก็เท่ากับเป็นการย้ำเท้าของการสร้างภาพยนตร์อยู่กับที่ การย้ำเท้าอยู่กับที่นับว่าเป็นการถอยหลังเพราะพัฒนาการของภาพยนตร์ในต่างประเทศมีการพัฒนาไปเรื่อยๆ

ความได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศนั้นมีผลทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีกำลังใจที่จะสร้างภาพยนตร์ออกมา ถ้าผู้สร้างภาพยนตร์สนใจที่จะใช้ความได้เปรียบในจุดนี้พร้อมกับพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์ไปในขณะเดียวกัน ก็จะส่งผลให้ภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพสูงขึ้นและมีโอกาสที่จะดึงส่วนแบ่งทางการตลาดจากผู้ชมจากภาพยนตร์ต่างประเทศกลับมา การใช้ความได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศจากระบบความคิดเรื่องการมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์กับผู้ชมภาพยนตร์นั้น สามารถเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 5. ตารางการใช้ความได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศจากระบบความคิดเรื่องการมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์

การใช้ความได้เปรียบ ภาพยนตร์ต่างประเทศ	มีผลด้านบวกต่อวงการ ภาพยนตร์ไทยคือทำให้วงการ ภาพยนตร์เคลื่อนไหวต่อไป มีการสร้างภาพยนตร์ออกมา	ไม่มีผลกระทบบต่อวงการ ภาพยนตร์ไทย แต่วงการอาจจะไม่เคลื่อนไหว เพราะไม่มีการสร้างภาพยนตร์
มีการใช้พร้อมกับพัฒนา คุณภาพของภาพยนตร์	***	
ไม่มีการใช้ความได้เปรียบ ภาพยนตร์ต่างประเทศ		***

จากการสรุปปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยที่มีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยยุคหนึ่ง สามารถนำมาเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 6. ปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยที่มีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยยุคหนึ่ง

ชื่อปัจจัย	ชนิดของ ปัจจัย		อิทธิพลต่อพัฒนา การภาพยนตร์ไทย	
	ภายใน วงการ ภาพยนตร์	ภายนอก วงการ ภาพยนตร์	อิทธิพลโดยตรง	อิทธิพลโดยอ้อม
1. บุคลากรเบื้องหลัง	***		***	
2. นักแสดง	***		***	
3. ความเป็น "น้ำเน่า" ค่านิยมเรื่อง	***		***	
4. เทคนิคและกลวิธี การนำเสนอ	***		***	
5. หลักการทำงานเพื่อ เงินและความอยู่รอด	***		***	
6. เงินทุน	***		***	
7. การให้หลักการตลาด		***		***
8. การเข้ามาของ ภาพยนตร์ต่างประเทศ		***	***	
9. ภาวะของเศรษฐกิจ ของประเทศในแต่ละ ช่วงเวลา		***	***	
10. ระบบความคิดเรื่อง การมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ของผู้กำกับภาพยนตร์ และผู้ชมภาพยนตร์		***		***

การวินิจฉัยมิติที่ทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหว

ผลจากการวิจัยพบว่า ปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยที่ได้มาจากแนวคิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นมีเพียง 8 ปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ไทยมีส่วนเคลื่อนไหวซึ่งบางปัจจัยส่งผลโดยตรงและบางปัจจัยส่งผลทางอ้อม ปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัยนั้นบางปัจจัยเป็นปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์และบางปัจจัยเป็นปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์ ปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งตามลำดับความสำคัญมากน้อยดังนี้

1. การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ
 2. การใช้หลักการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
 3. ระบบความคิดเรื่องการมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์กับผู้ชมภาพยนตร์
 4. ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา
 5. เทคนิคและกลวิธีการนำเสนอ
 6. บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง
 7. เงินทุน
 8. นักแสดง
- ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ในเรื่องภาพยนตร์ต่างประเทศกับความหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่า กระแสความคิดหลักที่เกิดขึ้นคือ การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศส่งผลโดยตรงทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนามากขึ้น ซึ่งมีสาเหตุหลักมาจาก

ภาพยนตร์ไทยต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเอง เพราะเมื่อมีภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามามาก ตัวเลือกชมในการชมภาพยนตร์ย่อมต้องมีมากขึ้น ในขณะที่ภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามา มีจำนวนมาก ความหลากหลายก็มีมาก มีเนื้อเรื่องต่างๆ ให้เลือกมากมาย แนวภาพยนตร์ก็มีให้เลือกมาก นักแสดงก็มีให้เลือกมาก สรุปได้ว่ามีภาพยนตร์ให้เลือกมาก ดังนั้นเมื่อภาพยนตร์ไทยไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์ได้ ภาพยนตร์ต่างประเทศจึงเป็นทางออกที่เหมาะสมที่สุด ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนาพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองให้มีคุณภาพมากขึ้น เพื่อชิง

ตลาดผู้ชมภาพยนตร์ให้หันกลับมาชมภาพยนตร์ไทย ผู้ที่ไม่สามารถพัฒนาตนเองก็ไม่สามารถอยู่รอดได้ในวงการภาพยนตร์ไทย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในวงการภาพยนตร์ไทยปัจจุบัน ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ว่าจำนวนภาพยนตร์ไทยนั้นน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด และคุณภาพของภาพยนตร์ไทยน่าจะมีมากขึ้นเนื่องจากคำติชมจากคนในวงการต่างๆ ถึงภาพยนตร์ไทยมีในแนวทางที่ดีขึ้น และภาพยนตร์ไทยในระยะหลังสามารถทำรายได้สูงเป็นส่วนใหญ่

สำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มอาจารย์ด้านภาพยนตร์ กลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ให้ความสนใจในประเด็นการเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศมาก และทุกกลุ่มสรุปประเด็นได้ตรงกันที่สุดคือการเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาได้เร็วขึ้น

2. การให้หลักการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยเรื่องการตลาดกับความพยายามพัฒนาเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อความอยู่รอดของภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่ากระแสความคิดหลักที่เกิดขึ้นคือการตลาดแบบเต็มรูปแบบที่นำมาใช้ในวงการภาพยนตร์ไทยในปัจจุบัน นั้นส่งผลโดยอ้อมทำให้ภาพยนตร์ไทยมีโอกาสอยู่รอดต่อไป หมายความว่าส่งผลให้มีการผลิตภาพยนตร์ต่อไป แต่ไม่ส่งผลทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ไทยดีขึ้น ซึ่งคุณภาพของภาพยนตร์จะขึ้นอยู่กับสามัญสำนึกของผู้สร้างภาพยนตร์ สิ่ง que การตลาดส่งผลอีกเรื่องหนึ่งก็คือ การโฆษณา การประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในวงการภาพยนตร์นั้นจะส่งผลให้ผู้ชมภาพยนตร์รู้ว่าเมื่อใดมีภาพยนตร์เรื่องใดฉายบ้าง ผลที่ตามมาอันคือรายได้ของภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ น่าจะมีโอกาสสูงขึ้น เมื่อผู้สร้างภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ มีกำไรโอกาสที่จะสร้างภาพยนตร์เรื่องต่อไปก็จะมีมากขึ้น

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มอาจารย์ด้านภาพยนตร์ กลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ให้ความสนใจในประเด็นการใช้การตลาดแบบเต็มรูปแบบ และแสดงความคิดเห็นในเรื่องการตลาดอย่างเต็มที่ แต่สำหรับกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์แทบไม่มีความคิดเห็นเรื่องการตลาดที่ใช้ในวงการภาพยนตร์ไทยว่าเป็นอย่างไร แต่สรุปความคิดเห็นหลักๆ ได้ว่ามีการใช้การโฆษณาประชาสัมพันธ์มากขึ้น ทำให้รู้ข่าวสารว่ามีภาพยนตร์เรื่องใดฉายบ้าง ซึ่งน่าจะเป็นผลดีที่ทำให้มีผู้ชมไปชมภาพยนตร์มากขึ้น

3. ระบบความคิดเรื่องการมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์กับผู้ชมภาพยนตร์

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยเรื่องความคิดที่มีสังคมเดียวกันมีระบบความคิดเดียวกันทำให้ภาพยนตร์ไทยได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศกับความพยายามพัฒนาเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อความอยู่รอดของภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่ากระแสความคิดหลักที่เกิดขึ้นคือความคิดเรื่องการมีสังคมเดียวกันมีระบบความคิดเดียวกันระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์นี้ส่งผลโดยอ้อมให้ภาพยนตร์ไทยอยู่รอดต่อไปได้ คือผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์มีกำลังใจสร้างภาพยนตร์ออกมา แต่ระบบความคิดนี้ไม่ทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ไทยดีขึ้น เพราะคุณภาพจะขึ้นอยู่กับความสร้างสรรค์ของผู้กำกับภาพยนตร์

กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีความคิดเห็นตรงกันทั้งหมดว่า การที่มีระบบความคิดเดียวกันอยู่ในระบบสังคมเดียวกัน ย่อมต้องมีผลทำให้ภาพยนตร์ไทยได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศเพราะจะสื่อสารกันได้เข้าใจมากกว่า และเนื่องจากผู้ชมภาพยนตร์ชอบชมเรื่องที่ใกล้กับตัวเอง แต่การที่ปัจจัยตัวนี้เอื้อให้วงการภาพยนตร์ไทยสามารถอยู่รอดต่อไปได้แต่ก็ต้องคำนึงเสมอว่าคุณภาพของภาพยนตร์จะทำได้มากน้อยเพียงไร เพราะปัจจัยนี้ไม่ได้เอื้อมากถึงระดับที่จะทำให้ให้ภาพยนตร์มีคุณภาพ ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับความต้องการและสำนึกของผู้สร้างภาพยนตร์

4. บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง

ปัจจัยเรื่องบุคลากรมีส่วนโดยตรงทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวโดยมีเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ในปัจจุบันผู้ที่ศึกษาด้านภาพยนตร์มากขึ้น จากจุดนี้น่าจะเป็นจุดที่ทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาได้ดีขึ้น

2. ความเป็นจริงในเรื่องของบุคลากรที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ไทยปัจจุบัน คือ บุคลากรที่ทำภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันส่วนใหญ่คือบุคลากรที่รักภาพยนตร์ไทย ชอบภาพยนตร์ไทย ไม่ว่าจะ เป็นบุคลากรที่จบการศึกษาด้านภาพยนตร์โดยตรง หรือเป็นบุคลากรที่ไม่ได้จบการศึกษาด้านภาพยนตร์โดยตรง แต่จุดร่วมของบุคคลเหล่านี้คือชอบภาพยนตร์ไทย

ดังนั้น วงการภาพยนตร์ไทยน่าจะมีโอกาสพัฒนาได้มากขึ้นถ้ามีบุคลากรใหม่เข้ามาในวงการมากขึ้นและถ้าเป็นบุคลากรที่รักความเป็นภาพยนตร์ไทยด้วยแล้ววงการภาพยนตร์น่ายิ่งจะพัฒนาได้มากขึ้นเนื่องจากไม่ว่าใครถ้าได้ทำในสิ่งที่ชอบ ที่รัก มักจะตั้งใจทำงานและสามารถทำได้ดี

5. เงินทุน

ปัจจัยเรื่องเงินทุนมีส่วนโดยตรงที่ทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวต่อไปได้
ด้วยเหตุผลคือ

1. เงินทุนในการสร้างภาพยนตร์ในปัจจุบันมีความพร้อมสูง

2. ถึงแม้ว่าเงินลงทุนจะต่ำและจำกัด แต่ผู้สร้างภาพยนตร์ก็สามารถสร้างภาพยนตร์ได้ดี ถ้าผู้สร้างภาพยนตร์นั้นสามารถจัดการวางแผนงานที่ดีได้

สำหรับแนวคิดการผลิตภาพยนตร์ด้วยเงินทุนต่ำ ซึ่ง John Randell กล่าวถึง 4 หนทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการสร้างภาพยนตร์ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยนี้แล้วพบว่า

1. มีบทบาทยนตร์ที่ดี สำหรับกรณีภาพยนตร์ไทยยังมีปัญหาในจุดนี้อยู่มาก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างกล่าวว่า วงการภาพยนตร์ไทยยังขาดนักเขียนบทที่ดีฝีมือ ขาดคนที่มีความเป็นมืออาชีพ นักเขียนที่มีอยู่กลับเป็นผู้ที่เขียนบทได้แต่ไม่มีความแปลกใหม่ ทำให้ภาพยนตร์ไทยที่ออกมามีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพราะฉะนั้น ปัจจัยตัวนี้เป็นตัวกีดขวางหนทางสู่ความสำเร็จของภาพยนตร์ไทย

2. มีการถ่ายทำ ตารางการทำงานที่ดี ซึ่งวงการภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนาการถ่ายทำไปมาก จะสังเกตเห็นได้ว่า ภาพยนตร์ไทยในช่วงหลังๆ มีการถ่ายทำที่ดีขึ้น ซึ่งน่าจะเป็นผลให้วงการภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนาไปได้ ส่วนในเรื่องของตารางการทำงาน กลุ่มตัวอย่างไม่ได้กล่าวถึง แต่ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นส่วนที่สำคัญมาก เพราะตารางการทำงานจะเป็นการจัดการที่จะเกิดขึ้นในการสร้างภาพยนตร์เรื่องหนึ่งๆ อย่างแน่นอน ถ้ามีตารางการทำงานที่ดี การทำงานก็จะราบเรียบและประสบความสำเร็จได้

3. ผู้กำกับที่มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ กลุ่มตัวอย่างบางตัวอย่างกล่าวว่า มีผู้กำกับที่มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ แต่ขาดความต่อเนื่องในการพัฒนาของวงการภาพยนตร์ไทย ซึ่งหมายความว่า ลักษณะของวงการภาพยนตร์ไทยนั้น กลุ่มคนที่เข้ามาในวงการภาพยนตร์ไทยไม่จำเป็นว่าในตำแหน่งงานใดก็ตาม ส่วนใหญ่จะเป็นการมาของแต่ละคน มีแนวคิดของตนเองมาก่อน ไม่ได้ศึกษาต่อจากผู้ที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ เช่นในส่วนของผู้กำกับภาพยนตร์ วงการภาพยนตร์ไทยนั้นมีผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีความสามารถมากมายหลายบุคคล จะสังเกตเห็นได้ว่าบุคคลเหล่านี้มักทำให่วงการภาพยนตร์ไทยเกิดรูปลักษณะใหม่ในการนำเสนอเสมอ แต่สิ่งหนึ่งที่พบเห็นได้ก็คือ บุคคลเหล่านี้ไม่มีส่วนเชื่อมโยงกันทางความรู้ด้านภาพยนตร์ ในแง่ของการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้นการพัฒนาจึงเป็นไปแบบทีละเล็กละน้อย เป็นช่วงๆ และจะมีการขาดช่วงกันเสมอ ปัญหานี้เป็นปัญหาหลักที่ผู้วิจัยคิดว่าต้องมีการแก้ไข เพราะจาก 73 ปีที่ผ่านมาของภาพยนตร์ไทยคงจะสามารถสอนวงการภาพยนตร์ไทยได้ว่า ควรจะทำอะไรเพื่อให่วงการพัฒนา แต่ยังมีกลุ่มตัวอย่างบางตัวอย่างกล่าวว่า วงการภาพยนตร์ไทยนั้นขาดผู้กำกับภาพยนตร์ไทยที่มีความรู้ความสามารถในเรื่องของภาพยนตร์อย่างแท้จริง เพราะสังเกตจากวงการภาพยนตร์ไทย 73 ปีที่ผ่านมา มีการพัฒนาเข้ามา แต่ในอนาคตผู้ที่จบการศึกษาทางด้านภาพยนตร์และมีความรู้ความสามารถจริง จะมีมากขึ้นในวงการ ส่งผลให่วงการพัฒนามากขึ้น

4. มีทีมงานที่ดี มีความเป็นมืออาชีพ สำหรับวงการภาพยนตร์ไทยแล้ว ทีมงานการถ่ายทำด้านภาพยนตร์ในตำแหน่งที่สำคัญ เช่น ช่างกล้อง นักเขียนบท เป็นต้น ยังขาดอยู่มาก บุคลากรเหล่านี้เมื่อมีจำนวนน้อย ไม่สอดคล้องความต้องการของวงการภาพยนตร์ไทย จึงส่งผลให่วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าวงการยังขาดบุคลากร ทีมงานด้านภาพยนตร์ที่มีความเป็นมืออาชีพ และมีความหวังว่าในอนาคตจะมีผู้ที่จบทางด้านภาพยนตร์ที่มีความรู้ความสามารถเป็นมืออาชีพได้ เข้ามาในวงการภาพยนตร์ไทยมากขึ้น

สิ่งที่น่าสังเกตก็คือ ภาพยนตร์จะดีได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้สร้างภาพยนตร์ว่าจะสร้างภาพยนตร์ออกมาอย่างไร ปัจจัยในตัวผู้สร้างภาพยนตร์จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญมากในการสร้างภาพยนตร์ที่ดีมีคุณภาพ

อย่างไรก็ดีกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังคงมีความเห็นว่าถ้ามีการจัดการด้านเงินทุนที่ดี แม้เงินทุนจะน้อย ก็สามารถสร้างภาพยนตร์ที่ดีขึ้นมาได้ แต่ปัญหายังติดตรงที่ว่าปัญหาทางความคิดของผู้สร้างภาพยนตร์ไทยในวงการภาพยนตร์ส่วนใหญ่คิดแต่ที่จะต้องการเงินทุนในการสร้างสูงเพื่อให้

ได้ภาพยนตร์ที่มีคุณภาพ แทนไม่มีใครคิดว่าแม้เงินทุนน้อยก็สามารถสร้างภาพยนตร์ที่ดีได้ ดังนั้น ปัญหาหลักในเรื่องของเงินทุนที่มีผลทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า คือ วิธีคิดของผู้สร้างภาพยนตร์ เพราะถ้าไม่คิดที่จะสร้างภาพยนตร์ที่ดีออกมา จะด้วยเงินทุนมากน้อยเท่าใดก็ตาม คุณภาพของภาพยนตร์จะไม่เกิดขึ้น

6. นักแสดง

ปัจจัยเรื่องนักแสดงมีส่วนโดยตรงที่ทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหว โดยมีเหตุผลดังต่อไปนี้

นักแสดงทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหว คือในส่วนของนักแสดงที่มีความตั้งใจจริงในการทำงาน มีการเรียนพื้นฐานการแสดง ฝึกฝนตนเอง ซึ่งถ้านักแสดงมีการปฏิบัติในลักษณะดังกล่าว วงการภาพยนตร์ไทยจะมีการพัฒนาเพราะนอกจากนักแสดงจะเป็นตัวดึงดูดผู้ชมให้มาชมภาพยนตร์แล้ว ถ้านักแสดงแสดงได้ดี โอกาสที่ผู้ชมภาพยนตร์จะมาชมภาพยนตร์มากขึ้นก็มีความเป็นไปได้สูง

อย่างไรก็ตามปัจจัยเรื่องนักแสดงกับการมีส่วนทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวนั้น สามารถนำมาเป็นเหตุผลสนับสนุนการเคลื่อนไหวของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยได้เพียงเหตุผลเดียว

7. ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเกี่ยวกับปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ในเรื่องเศรษฐกิจกับความเคลื่อนไหวของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยนั้นผู้วิจัยพบว่ากระแสความคิดหลักที่เกิดขึ้นคือเศรษฐกิจส่งผลโดยตรงทำให้ภาพยนตร์ไทยมีกรอบเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ยังมีการสร้างภาพยนตร์อยู่แม้จะเป็นในขณะที่เศรษฐกิจไม่ดี ในขณะที่เศรษฐกิจไม่ดีเงินลงทุนที่ใช้สร้างจะต้องถูกจำกัดและอิสระของผู้สร้างภาพยนตร์ก็จะน้อยเพราะต้องสร้างภาพยนตร์ตามตลาดเพื่อลดความเสี่ยงในการขาดทุน แต่อย่างไรก็ดี แม้จะมีเงินลงทุนน้อยในการสร้างภาพยนตร์ แต่ถ้ามีการจัดการการเงินที่ดี ผู้สร้างภาพยนตร์มีความตั้งใจที่จะทำงาน โอกาสที่ภาพยนตร์จะออกมาได้ดีก็มีมากเช่นกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ในภาวะที่เศรษฐกิจจะดีหรือไม่ดีก็ยังมีการสร้างภาพยนตร์ออกมาตลอด แต่ภาพยนตร์จะออกมาดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความตั้งใจในการทำงานของผู้กำกับภาพยนตร์

สำหรับกลุ่มตัวอย่างได้แก่กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มอาจารย์ด้านภาพยนตร์ กลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ไม่ค่อยมีความคิดเห็นในส่วนขอเศรษฐกิจมากเท่าที่ควร เพราะคิดว่าปัจจัยตัวนี้ไม่น่าจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์ไทยมากเท่าไร สำหรับกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ไม่ได้สรุปผลอย่างเด่นชัดว่าปัจจัยเรื่องเศรษฐกิจมีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์หยุดนิ่งหรือไม่ เพียงแต่ให้ความคิดเห็นว่าถ้าเศรษฐกิจไม่ดี จะทำธุรกิจอะไรก็ไม่น่าจะจะได้ผลดี

8. เทคนิคและกลวิธีการนำเสนอ

ปัจจัยเรื่องเทคนิคและกลวิธีการนำเสนอมีส่วนโดยตรงทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวด้วยเหตุผลคือ

1. มีความเห็นว่าวงการภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนาเทคนิคการถ่ายทำไปมาก ซึ่งหมายถึงเทคนิคในเรื่องของกล้อง ซึ่งในช่วงหลังมีบุคลากรใหม่ๆ เข้ามามาก ตั้งแต่ช่วงของยุทธาน มุกดาสนิทเข้ามาวงการ เทคนิคก็เริ่มพัฒนาไปมาก พัฒนาได้รวดเร็ว วงการภาพยนตร์ไทยจึงไม่ได้ขาดในจุดนี้ สรุปได้ว่าเทคนิคการถ่ายทำมีความเป็นสากลมากขึ้น

2. วงการภาพยนตร์จะมีการพัฒนาด้านการนำเสนอที่ดีขึ้นในอนาคต ซึ่งเป็นผลจากการมาของคนรุ่นใหม่ที่มีความรู้ทางด้านภาพยนตร์เข้ามาในวงการ จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ไทยในช่วงหลังมีการนำเสนอที่แปลกมากขึ้น น่าจะเป็นจุดเริ่มของการพัฒนาต่อไปของภาพยนตร์ไทย

ปัจจัยเรื่องเทคนิคและการนำเสนอที่มีส่วนทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวสามารถสรุปได้เพียงสองประการ

สำหรับปัจจัยเรื่องหลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” เป็นหลัก และความเป็น “น้ำเน่า” ด้านเนื้อเรื่องแทบจะไม่มีส่วนที่จะทำให่วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวหรือพัฒนาไปได้

แต่อย่างไรก็ดีหลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” นั้นจะมีส่วนในการพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทยก็ต่อเมื่อ บุคคลที่ใช้หลักการทำงานนี้จะต้องคอยที่จะใส่คุณภาพ สารระ ข้อคิดเห็นลงในภาพยนตร์บ้างหรือพวกที่ใช้หลักการทำงานนี้เมื่ออยู่รอดแล้วมีการพยายามปรับตัวพยายามใส่คุณภาพลงในภาพยนตร์ ก็จะทำให่วงการภาพยนตร์พัฒนาได้ต่อไป

มีสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์จะพัฒนาหรือไม่ นั่นไม่ว่าจะใช้หลักการทำงานใดก็ตาม การพัฒนานั้นจะขึ้นอยู่กับตัวผู้สร้างภาพยนตร์เสมอว่าจะมีความรับผิดชอบต่อนักแสดงที่สร้างมากน้อยเพียงใด เรียกได้ว่าผู้สร้างภาพยนตร์จะมีสำนึกมากน้อยเพียงใด

กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ที่ยึดหลักการการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” น่าจะมีจำนวนน้อยลงในปัจจุบัน ซึ่งสามารถสังเกตได้จากจำนวนภาพยนตร์ไทยที่มีจำนวนน้อยลงทุกปีแต่ในทางตรงข้ามภาพยนตร์ไทยที่ยังเหลืออยู่ในวงการภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพมากขึ้น ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้จากเสียงสะท้อนของการติชมที่กลับมาและการสร้างรายได้จากการฉายภาพยนตร์ที่เพิ่มมากขึ้น จากจุดนี้สรุปได้ว่าหลักการการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” ในอดีตนั้น หลักการทำงานนี้น่าจะทำได้ให้กับภาพยนตร์ได้มาก เพราะจะเห็นได้ว่าในอดีต ภาพยนตร์ที่ใช้หลักการการทำงานนี้มีอยู่มาก แต่ในปัจจุบัน ภาพยนตร์ที่ใช้หลักการการทำงานนี้มีน้อยลง ซึ่งสามารถคิดได้ว่า การทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” เป็นหลักนั้น ไม่ใช่สิ่งที่จะสร้างรายได้ให้กับภาพยนตร์โดยตรงเหมือนดังเช่นในอดีต

กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มได้แก่กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มอาจารย์ด้านภาพยนตร์และกลุ่มนักวิจารณ์ภาพยนตร์ ให้ความสนใจและแสดงความคิดเห็นในประเด็น การสร้างภาพยนตร์ที่เน้นหลักการการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” ซึ่งประเด็นความคิดที่ชี้ให้เห็นถึงพัฒนาการของวงการภาพยนตร์ไทยที่น่าจะมีโอกาสก้าวหน้าอย่างมากคือ ภาพยนตร์ที่ใช้หลักการการทำงานแบบนี้มีน้อยลงมาก ภาพยนตร์ที่เหลืออยู่จะเป็นภาพยนตร์ที่มีคุณภาพมากขึ้น เมื่อเทียบกับภาพยนตร์ในอดีตที่ผ่านมา การน้อยลงของภาพยนตร์ไทยไม่ใช่สิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า ภาพยนตร์ไทยกำลังจะสูญหายไป แต่เป็นการน้อยลงเพื่อกลั่นกรองคุณภาพของภาพยนตร์ให้มากขึ้น และมีการพัฒนามากขึ้น และเมื่อใดที่กลุ่มผู้สร้างสามารถจับทิศทางการสร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพได้ จำนวนภาพยนตร์ที่มีคุณภาพก็น่าจะมีมากขึ้น

สำหรับปัจจัยเรื่องความเป็นน้ำเน่าด้านเนื้อเรื่องนั้นจะส่งผลให้วงการภาพยนตร์ไทยมีการเคลื่อนไหวและพัฒนา ก็ต่อเมื่อมีการนำเสนอเนื้อหาที่มีความแตกต่าง มีมุมมองแบบใหม่ๆ ภาพยนตร์เนื้อหา “น้ำเน่า” ก็สามารถสร้างภาพยนตร์ให้เป็นภาพยนตร์ที่ดีได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ยังขึ้นอยู่กับผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ว่าจะมีความสามารถมากน้อยเพียงใด

จากการสรุปปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัยที่มีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหว สามารถนำมาเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 7. ปัจจัย 8 ปัจจัยที่มีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหว

ชื่อปัจจัย	ชนิดของ ปัจจัย		อิทธิพลต่อพัฒนา การภาพยนตร์ไทย	
	ภายใน วงการ ภาพยนตร์	ภายนอก วงการ ภาพยนตร์	ส่งผลทำให้ เคลื่อนไหว โดยตรง	ส่งผลทำให้ เคลื่อนไหว โดยอ้อม
1. การเข้ามาของ ภาพยนตร์ต่างประเทศ		***	***	
2. การไหลหลักการค้า		***		***
3. ระบบความคิดเรื่อง การมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ของผู้กำกับภาพยนตร์ และผู้ชมภาพยนตร์		***		***
4. บุคลากรเบื้องหลัง	***		***	
5. เงินทุน	***		***	
6. นักแสดง	***		***	
7. ภาวะของเศรษฐกิจ ของประเทศในแต่ละ ช่วงเวลา		***	***	
8. เทคนิคและกลวิธี การนำเสนอ	***		***	

หมายเหตุ สำหรับปัจจัยเรื่องหลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” เป็นหลัก และความ เป็น “น้ำเน่า” ด้านเนื้อเรื่องไม่มีส่วนที่จะทำให่วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวหรือพัฒนาไปได้ ปัจจัยทั้ง 2 จึงไม่ถูกนำมาใส่ในตารางปัจจัยที่มีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหว

สรุปสภาพวงการภาพยนตร์ไทย

ก่อนอื่นผู้วิจัยขอกล่าวถึงแนวความคิดของผู้วิจัยที่ได้จากการสรุปจากผลการวิจัย เกี่ยวกับปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของภาพยนตร์ไทย ที่มีผลทั้งทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งและมีผลทั้งทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหว ความคิดเห็นของผู้วิจัยต่อปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยมีดังนี้

1. เงินทุน

เงินทุนเป็นปัจจัยที่สำคัญพอสมควรในการสร้างภาพยนตร์ แต่เงินทุนก็ไม่ใช่ปัจจัยที่จะมาชี้ขาดว่า เงินทุนมากจะสร้างภาพยนตร์ได้ดีหรือเงินทุนน้อยจะสร้างภาพยนตร์ได้ไม่ดี แต่จะต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นๆ เช่น การจัดการ การวางแผนงาน ความสามารถและความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากร ซึ่งผู้วิจัยจะขอเน้นในส่วนของคุณคณาจารย์ที่เข้ามาเป็นผู้จัดการภาพยนตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตำแหน่ง “ผู้กำกับภาพยนตร์” ซึ่งเป็นผู้ที่สำคัญเป็นหลักในการสร้างภาพยนตร์

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความเห็นเป็นกลางในปัจจัยเรื่องของเงินทุนว่าจะมีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งหรือเคลื่อนไหวโดยเน้นเหตุผลที่ว่าเงินทุนเพียงอย่างเดียวไม่สามารถชี้แสดงว่าเป็นสาเหตุหลักของการหยุดนิ่งของพัฒนาการภาพยนตร์ไทยได้

2. หลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” เป็นหลัก

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อปัจจัยนี้ว่าเป็นหลักการทำงานที่ไม่ได้ก่อให้เกิดผลเสียแต่ประการใด เพราะถ้าบุคลากรในวงการภาพยนตร์เข้าใจและรู้จักใช้หลักการทำงานนี้ในทางที่ถูกต้อง เหตุผลสำคัญที่ผู้วิจัยเห็นว่าหลักการทำงานนี้ไม่ใช่เรื่องเสียหายเนื่องจาก ผู้วิจัยเห็นว่าผู้ที่ลงทุนในการสร้างภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันเห็นวงการภาพยนตร์ไทยเป็นธุรกิจในรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเมื่อเป็นธุรกิจแล้วการแสวงหาผลกำไรเพื่อความอยู่รอดจึงเป็นสิ่งที่สมควรกระทำเพราะการสร้างภาพยนตร์ไทยแล้วไม่สามารถอยู่รอดได้คงจะเป็นผลให้ภาพยนตร์ไทยไม่เหลืออยู่อีกต่อไป แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยจะกล่าวว่าหลักการทำงานนี้ไม่ใช่เรื่องเสียหายแต่ก็ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าบุคลากรที่ใช้หลักการทำงานนี้จะต้องใส่สาระ แก่คิด ความสนุกสนานลงในภาพยนตร์ด้วย จึงจะมีผลทำให้ภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพมากขึ้น

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงบวกกับหลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” โดยเน้นเหตุผลที่ว่าหลักการทำงานนี้ไม่เป็นเรื่องเสียหายถ้าบุคลากรผู้สร้างภาพยนตร์ไม่หลงลืมที่จะหยิบยกสาระ แก่คิด และคุณภาพใส่ลงในภาพยนตร์

3. ความเป็นน้ำเน่าด้านเนื้อเรื่อง

ตามความคิดเห็นของผู้วิจัยนั้นเห็นว่า ความเป็นน้ำเน่าด้านเนื้อเรื่องจะยังคงมีอยู่ต่อไปในวงการภาพยนตร์ไทยอย่างแน่นอน เพียงแต่ความเป็นน้ำเน่าที่จะคงอยู่ต่อไปนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปตามยุคสมัย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุหลักน่าจะมาจากผู้สร้างภาพยนตร์ที่สร้างภาพยนตร์ออกมาในลักษณะเดียวซึ่งเป็นการสร้างเลียนแบบภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จมาก่อนเพื่อเป็นการลดความเสี่ยงในการขาดทุน

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงลบต่อการสร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อเรื่องในลักษณะ “น้ำเน่า” เนื่องจากเห็นว่าความซ้ำในเนื้อเรื่องที่เรียกว่า “น้ำเน่า” นั้น เป็นสาเหตุทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า

4. การขาดเทคนิคและกลวิธีในการนำเสนอ

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อบัจจุบันนี้ว่า ถ้าเป็นเทคนิคการถ่ายทำต่าง ๆ เช่น มุมกล้อง การจัดแสง เป็นต้น จะมีการพัฒนาไปมากแต่สำหรับเทคนิคพิเศษ (Special Effect) ยังไม่มีการพัฒนาไปเท่าที่ควร แต่ผู้วิจัยเห็นว่าเทคนิคพิเศษนั้นยังไม่มีควมจำเป็นมากนักในวงการภาพยนตร์ไทย เพราะต้องใช้เงินลงทุนสูง สำหรับเรื่องกลวิธีในการนำเสนอผู้วิจัยเห็นว่ายังไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงลบต่อกลวิธีในการนำเสนอว่าน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยช้า และควรมีการแก้ไขปรับปรุง แต่สำหรับเทคนิคการถ่ายทำนั้นแม้ผู้วิจัยจะมีความคิดเห็นในเชิงบวกว่าเทคนิคการถ่ายทำมีการพัฒนาไปมากแต่อย่างไรก็ดีผู้วิจัยยังคงคิดเห็นว่าควรจะมีการปรับปรุง ปรับเปลี่ยนเทคนิคการถ่ายทำให้ดียิ่งขึ้นเพราะถ้าจะกล่าวว่าเทคนิคการถ่ายทำมีการพัฒนาไปแล้ว แต่ถ้าไม่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องผลที่ได้รับจะอยู่ในแนวทางถดถอยคือการพัฒนาด้านเทคนิคจะหยุดนิ่ง

5. บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อบัจฉัยนี้ว่าตัวบุคลากรที่อยู่เบื้องหลังนั้น เป็นแกนหลักในการสร้างภาพยนตร์ซึ่งเมื่อบุคลากรไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร เนื่องจากในอดีตไม่มีการสอนทางด้านภาพยนตร์โดยตรง หรือจำนวนบุคลากรที่มีความสามารถไม่เพียงพอต่อการภาพยนตร์เนื่องด้วยบุคลากรที่มีความสามารถถอนตัวจากวงการภาพยนตร์ไทยไปอยู่ในวงการอื่น หรือจำนวนบุคลากรรุ่นใหม่ที่จบการศึกษาทางด้านภาพยนตร์โดยตรงเข้ามาทำงานในวงการภาพยนตร์ไทยน้อยซึ่งส่วนมากมีสาเหตุมาจากอัตราค่าตอบแทนที่ต่ำ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าตัวบุคลากรนั้นมีส่วนอย่างมากในการทำให้พัฒนาการของวงการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงลบเกี่ยวกับปัจจัยเรื่องบุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง เนื่องจากเห็นว่าบุคลากรเป็นตัวแกนสำคัญที่ทำให้พัฒนาการของวงการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง

6. นักแสดง

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อบัจฉัยเรื่องนักแสดงว่า นักแสดงจะเป็นตัวหลักในการที่จะเป็นสิ่งที่จูงใจให้ผู้ชมอยากมาชมภาพยนตร์ นอกจากตัวนักแสดงเองแล้วความสามารถทางการแสดงของนักแสดงก็เป็นสิ่งสำคัญ นักแสดงที่ไม่มีความสามารถในการแสดงไม่สามารถแสดงให้เข้าถึงตัวละครนั้น ๆ ย่อมทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ที่จะออกมาด้อยลงอย่างแน่นอน นักแสดงไทยรุ่นใหม่ ๆ มักจะขาดพื้นฐานทางด้านการแสดงไม่มีความอดทนและไม่มีความรู้ทางด้านการแสดงเท่าที่ควร ทำให้คุณภาพของการที่ปรากฏออกมามีผลกระทบต่อคุณภาพภาพยนตร์ ปัญหาในเรื่องของนักแสดงยังมีสาเหตุมาจากผู้สร้างภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ที่มักจะใช้นักแสดงในทางที่ผิดคือ นิยมใช้นักแสดงในระยะสั้นและเปลี่ยนแปลงนักแสดงบ่อย ทำให้นักแสดงไม่มีโอกาสพัฒนาตนเอง เพราะช่วงชีวิตในวงการแสดงสั้นจากสิ่งนี้จึงส่งผลกระทบต่อระยะยาวต่อการพัฒนาของวงการไทยได้ว่า มีส่วนทำให้พัฒนาการทางด้านการแสดงในวงการภาพยนตร์ไทยเป็นไปอย่างไม่ต่อเนื่อง

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงลบเกี่ยวกับปัจจัยนักแสดงเนื่องจากเห็นว่านักแสดงมีส่วนทำให้พัฒนาการของวงการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง เพราะคุณภาพ ความสามารถของนักแสดงยังมีไม่มากนัก ซึ่งเป็นผลทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ที่ออกมาด้อยลง

7. การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อบัจจุบันี้ว่า ภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศไทย นั้นแม้จะมีส่วนในการแย่งตลาดผู้ชมภาพยนตร์และแย่งโรงฉายภาพยนตร์ ซึ่งถ้ามองเพียงผิวเผินแล้วจะสามารถเข้าใจได้ว่าการเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศนั้นจะทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง แต่ในความเป็นจริงแล้วผู้วิจัยเห็นว่าการเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศกลับทำให้วงการภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนามากขึ้น เหตุผลก็เพื่อความอยู่รอดของตนจึงต้องพัฒนาตนเองเพื่อต่อสู้กับภาพยนตร์ต่างประเทศ แย่งส่วนแบ่งทางการตลาดในเรื่องผู้ชมภาพยนตร์กลับมาให้มากที่สุด

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงบวกเกี่ยวกับปัจจัยเรื่องการเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศด้วยเหตุผลที่ว่า การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศนั้นมีส่วนทำให้ภาพยนตร์ไทยพัฒนามากขึ้นเพื่อความอยู่รอดของตนเอง

8. ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อบัจจุบันี้เรื่องเศรษฐกิจว่า ถ้ามองเศรษฐกิจอย่างผิวเผินแล้วจะเข้าใจได้ว่าเศรษฐกิจที่ดีย่อมทำให้สิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องดีตามไปด้วย และในทางกลับกันถ้าเศรษฐกิจไม่ดีย่อมทำให้สิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ดีตามกันไป แต่สำหรับกรณีของภาพยนตร์ไทยแล้วผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าแม้ในสภาวะเศรษฐกิจดีหรือไม่ดีนั้น วงการภาพยนตร์ไทยก็ยังมี การเคลื่อนไหวอยู่ เพราะยังมีการสร้างภาพยนตร์ออกมาตลอดเวลา แต่การเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นเป็นเพียงการเคลื่อนไหวในระดับปริมาณ คือมีการสร้างภาพยนตร์จำนวนหนึ่งออกมาเพื่อสนองความต้องการของผู้ชม ไม่ได้เป็นการเคลื่อนไหวในเชิงคุณภาพในตัวภาพยนตร์ให้มีพัฒนาการมากขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าการที่ภาพยนตร์จะมีคุณภาพหรือไม่มันจะขึ้นอยู่กับตัวบุคลากรผู้สรรค์สร้างภาพยนตร์เป็นหลัก ไม่เกี่ยวกับตัวเศรษฐกิจในแง่การปฏิบัติแต่อย่างใด แต่ถ้าจะกล่าวไว้ในสภาพที่เศรษฐกิจไม่ดี ทำให้เงินทุนในการสร้างภาพยนตร์ถูกจำกัดลดน้อยลง คุณภาพของภาพยนตร์ก็จะลดน้อยตามไปด้วย สิ่งนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเป็นความจริงเพราะผู้วิจัยเห็นว่าแม้จะมีเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์จำกัดก็สามารถสร้างภาพยนตร์ให้ดีได้ถ้ามีการวางแผนการทำงานในการสร้างภาพยนตร์ที่ดี

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อบัจจุบันี้เรื่องเศรษฐกิจด้วยเหตุผลสนับสนุนที่ว่า แม้ในสภาวะเศรษฐกิจที่ดีหรือไม่ดีก็ตาม วงการภาพยนตร์ไทยก็ยังมี การเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาเนื่องจากการสร้างภาพยนตร์ออกมาอย่างต่อเนื่อง

9. การไหลล้นการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อบัจจัยเรื่องการตลาดว่าโดยปกติแล้วไม่ว่าจะเป็นธุรกิจรูปแบบใดก็ตามการตลาดที่ถูกนำมาใช้ทั้งการโฆษณาการประชาสัมพันธ์นั้น มักจะมีผลทำให้ยอดขายรายได้ของสินค้านั้น ๆ มีมากขึ้น สำหรับวงการภาพยนตร์ไทยก็เป็นไปในแนวทางเดียวกัน การตลาดมีส่วนทำให้รายได้ของภาพยนตร์ไทยมากขึ้น เมื่อรายได้ของภาพยนตร์ไทยมีมากขึ้นโอกาสที่จะสร้างภาพยนตร์ออกมาสนองความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์จึงมีมากขึ้น การตลาดมีลักษณะเช่นเดียวกับเศรษฐกิจในแง่ที่ว่าการตลาดที่ถูกนำมาใช้นั้นจะมีส่วนทำให้วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวเพราะมีการสร้างภาพยนตร์ออกมาอย่างต่อเนื่อง แต่การเคลื่อนไหวนั้นเป็นเพียงการสร้างภาพยนตร์เท่านั้นไม่ได้เป็นการเคลื่อนไหวในส่วนของการพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์ การพัฒนาด้านคุณภาพของภาพยนตร์ยังคงเป็นหน้าที่ในส่วนของคุณค่าของผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้วิจัยยังมีความคิดเห็นอีกว่าถ้าบุคลากรเหล่านั้นตั้งใจที่จะสร้างภาพยนตร์ให้มีคุณภาพมากขึ้น ประกอบกับการใช้หลักการตลาดที่เหมาะสม โอกาสที่ภาพยนตร์ไทยเรื่องนั้น ๆ จะประสบความสำเร็จอย่างสูงก็จะมีความเป็นไปได้อย่างมาก

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อบัจจัยเรื่องการตลาดด้วยเหตุผลที่ว่า การตลาดมีส่วนทำให้รายได้ของภาพยนตร์ไทยสูงขึ้นและมีส่วนทำให้มีการสร้างภาพยนตร์ไทยออกมาตลอดเวลา จึงอาจกล่าวได้ว่าวงการภาพยนตร์ไทยมีการเคลื่อนไหวอย่างสม่ำเสมอ

10. การมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกันระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อบัจจัยนี้ว่าการที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีพื้นฐานทางความคิด และมีสิ่งแวดลอมเดียวกันใช้ภาษาสื่อสารเป็นภาษาเดียวกัน การสื่อสารย่อมประสบความสำเร็จได้ง่าย ในกรณีของภาพยนตร์ไทยเช่นกันผู้ส่งสารคือผู้กำกับภาพยนตร์คนไทยและผู้รับสารคือผู้ชมภาพยนตร์คนไทยซึ่งมีปัจจัยพื้นฐานองค์ประกอบแบบเดียวกัน สิ่งนี้ย่อมมีผลทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จได้ง่ายซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้ภาพยนตร์ไทยได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศ และผู้วิจัยเห็นว่าความได้เปรียบนี้ทำให้วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวต่อไปได้ เนื่องจากผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์จะมีแรงจูงใจในการสร้างภาพยนตร์เพราะเห็นว่าภาพยนตร์ไทยได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศในแง่การสื่อสารที่มีโอกาสจะประสบความสำเร็จสูงกว่าภาพยนตร์ต่างประเทศ แต่อย่างไรก็ดีการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในวงการภาพยนตร์ไทยก็ยังคงเป็นการเคลื่อนไหวธรรมดาเช่นเดียวกับการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในปัจจัยเศรษฐกิจและการตลาด การเคลื่อนไหวนี้เป็น

การเคลื่อนไหวที่ทำให้มีการสร้างภาพยนตร์ออกมาแต่ไม่ได้เป็นการเคลื่อนไหวในแง่พัฒนาการ และคุณภาพ อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วในปัจจัยเรื่องเศรษฐกิจและการตลาดว่า คุณภาพของภาพยนตร์ จะเกิดขึ้นได้หรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับบุคลากรผู้สรรค์สร้างภาพยนตร์เป็นหลักว่าจะมีจิตสำนึกที่จะ สร้างแง่คิด สาระ คุณภาพลงในภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ มากน้อยเพียงใด

สรุปได้ว่าผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อบัญชีเรื่องการมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์ เนื่องจากเห็นว่าปัจจัยนี้มีส่วนทำให้ ภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวอยู่รอดต่อไป

จากปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยที่ได้กล่าวไปในข้างต้นนั้น ถ้ามองแยกเป็นปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์และปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์แล้ว ตามความคิดเห็นของผู้วิจัยจะสรุปโดยรวมได้ว่า

ปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ได้แก่

1. เงินทุน
2. หลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” เป็นหลัก
3. ความเป็นน้ำเน่าด้านเนื้อเรื่อง
4. การขาดเทคนิคและกลวิธีในการนำเสนอ
5. บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง
6. นักแสดง

ทั้ง 6 ปัจจัยนั้นผู้วิจัยจะมีแนวโน้มความคิดเห็นค่อนข้างไปทางลบเป็นส่วนใหญ่ มีเพียงปัจจัยเรื่องหลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” กับปัจจัยย่อยในเรื่องเทคนิคที่ใช้ในวงการภาพยนตร์ไทย เท่านั้น ที่ผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงบวก และเมื่อเปรียบเทียบปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์กับปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์ซึ่งได้แก่

7. การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ
8. เศรษฐกิจ
9. การตลาด
10. แนวคิดการมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกันระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์

จะเห็นได้ว่าทั้ง 4 ปัจจัยซึ่ง เป็นปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์นั้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นในเชิงบวกทั้งหมด เนื่องจากผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าทั้ง 4 ปัจจัยมีส่วนทำให้วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวสร้างภาพยนตร์ออกมาได้และมีผลทำให้วงการภาพยนตร์ไทยอยู่รอดต่อไปได้ แต่ในส่วนของ การพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์จะเคลื่อนไหวพัฒนาต่อไปได้หรือไม่นั้นทุกปัจจัยล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับบุคลากรเบื้องหลังที่เป็นผู้สรรค์สร้างภาพยนตร์โดยตรง ไม่ว่าจะ เป็นในตำแหน่งผู้กำกับภาพยนตร์หรือบุคลากรในตำแหน่งอื่น ๆ ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

จากข้อมูลทั้งหมดที่ได้วิเคราะห์มา ผู้วิจัยได้วินิจฉัยความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์ทั้ง 10 ปัจจัยนั้น ที่สามารถอธิบายความหยุดนิ่งและความเคลื่อนไหวของภาพยนตร์ไทยได้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8. การวินิจฉัยปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์และปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์ที่มีส่วนในการทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งและเคลื่อนไหวทั้ง 10 ปัจจัย

ชนิดของปัจจัย	ชื่อปัจจัย	ทัศนคติ/ จุดยืน ของผู้วิจัย		
		เชิงบวก	กลางๆ	เชิงลบ
ปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ไทย	เงินทุน		***	
	หลักการดำเนินงานเพื่อเงินและความอยู่รอด	***		
	ความเป็นน้ำเน่าค่านเนื้อเรื่อง			***
	เทคนิคที่ใช้ในภาพยนตร์	***		
	กลวิธีการนำเสนอภาพยนตร์			***
	บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง			***
	นักแสดง			***
ปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์ไทย	การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ	***		
	เศรษฐกิจ	***		
	การตลาด	***		
	แนวคิดการมีสังคมเดียวกัน มีระบบความคิดเดียวกันระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์	***		

หมายเหตุ 1. ทัศนคติเชิงบวก หมายถึง ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าปัจจัยนั้น ๆ ส่งผลให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยสามารถเคลื่อนไหวและอยู่รอดต่อไปได้

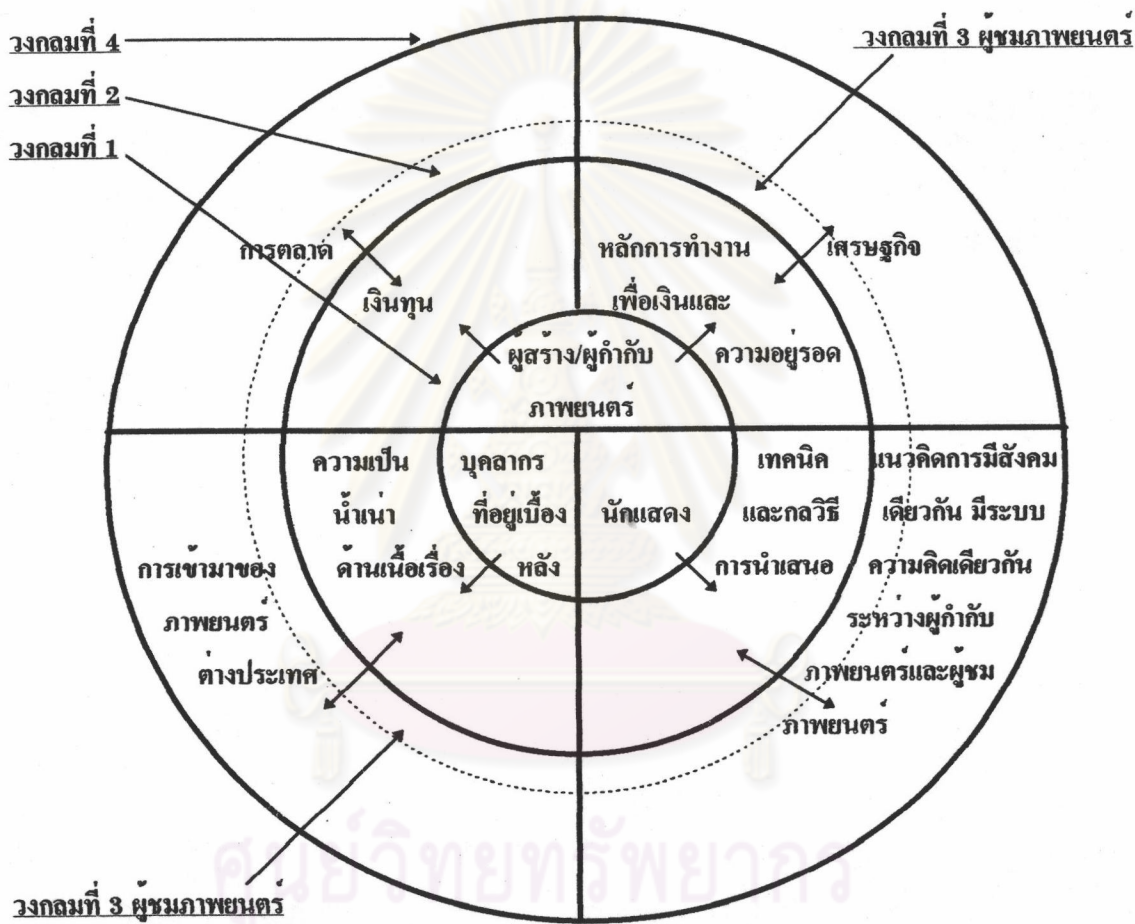
หมายเหตุ 2. ทัศนคติเชิงลบ หมายถึง ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าปัจจัยนั้น ๆ ส่งผลให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยนั้นหยุดนิ่ง

หมายเหตุ 3. ทัศนคติแบบกลาง ๆ หมายถึง ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าปัจจัยนั้น ๆ ไม่สามารถสรุปได้ว่ามีผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยนั้นหยุดนิ่งหรือเคลื่อนไหว

ภาพรวมความเชื่อมโยงระหว่างปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัย

จากปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยที่ได้กล่าวไปแล้วนั้นจะมีส่วนเชื่อมโยงซึ่งกันและกันดังนี้

รูปภาพที่ 6. ภาพรวมความเชื่อมโยงระหว่างปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัย

หมายเหตุ ปัจจัยเรื่องผู้สร้างภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ที่เพิ่มขึ้นมานั้น ผู้วิจัยได้แยกออกจากปัจจัยเรื่องบุคลากรที่อยู่เบื้องหลังออกเป็น 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยผู้สร้างภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ และปัจจัยเรื่องบุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง ดังภาพ

วงกลมที่ 1. หมายถึง ส่วนของบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการผลิต การสร้างภาพยนตร์ไทย ในทุกส่วน ไม่ว่าจะเป็นผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ บุคลากรในตำแหน่งต่างๆ รวมถึงนักแสดง

วงกลมที่ 2. หมายถึงเมื่อบุคลากรในวงกลมที่ 1 มีการสร้างภาพยนตร์ ก็จะมีปัจจัยในวงกลมที่ 2 เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เริ่มตั้งแต่เรื่องของเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์ การคิดโครงเรื่องของภาพยนตร์ว่าเป็นอย่างไร ซึ่งในที่นี้หมายถึงปัจจัยที่ชื่อว่าความเป็น “น้ำเน่า” ด้านเนื้อเรื่อง จากนั้นก็จะมีกำหนดหลักการการทำงานซึ่งในที่นี้หมายถึงปัจจัยที่ชื่อว่า หลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” จากนั้นมีการกำหนดเทคนิคและกลวิธีการนำเสนอในภาพยนตร์

วงกลมที่ 3. คือผู้ชมภาพยนตร์ หมายถึงหลังจากที่มีการสร้างภาพยนตร์เสร็จสมบูรณ์แล้ว ก็จะมีการนำออกฉายสู่ผู้ชมภาพยนตร์ โดยมีวงกลมที่ 4 เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง

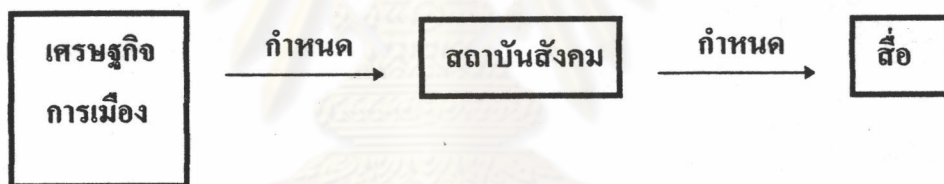
วงกลมที่ 4. หมายถึงสิ่งที่เข้ามาเกี่ยวข้องระหว่างการจัดฉาย ผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องคำนึงถึงแผนการตลาดเป็นต้นว่าในเรื่องของการโฆษณา การประชาสัมพันธ์ หรืออูสภาวะของภาพยนตร์ต่างประเทศว่าเป็นอย่างไร มีเรื่องใดเข้าฉายบ้าง วงกลมที่ 4 นี้ นอกจากจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น วงกลมที่ 4 ยังมีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งย้อนกลับไปตั้งแต่ตอนเริ่มสร้างภาพยนตร์ (สังเกตได้ว่าลูกศรจะมี 2 ปลาย) ในตอนเริ่มต้นการสร้างภาพยนตร์ปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยจะมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ปัจจัยการตลาดจะมีการกำหนดแนวของภาพยนตร์ให้เป็นไปตามความต้องการของตลาด ปัจจัยการเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศทำให้จะต้องสร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพมากขึ้นเพื่อแย่งส่วนแบ่งทางการตลาดจากผู้ชมกลับมา ปัจจัยเรื่องแนวคิดการมีสังคมเดียวกัน ความคิดเดียวกันระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์จะทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีกำลังใจสร้างภาพยนตร์เพราะรู้สึกว่าการสร้างภาพยนตร์ไทยได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศในแง่ของการสื่อสารกับผู้ชมภาพยนตร์ ปัจจัยเรื่องภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลาที่มีผลต่อจำนวนผู้ชมภาพยนตร์

ในการสร้างภาพยนตร์นั้นถ้าดูจากภาพแล้วจะเห็นได้ว่ามีจุดเริ่มต้นมาจากผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ บุคลากรที่อยู่เบื้องหลังและนักแสดง ซึ่งหมายถึงวงกลมที่ 1 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น โดยจะมีความสัมพันธ์กับปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์คือวงกลมที่ 2 ซึ่งหมายถึงเรื่องของเงินทุนที่เข้ามาเกี่ยวข้องในการสร้างภาพยนตร์ มีการกำหนดเนื้อเรื่อง มีการกำหนดหลักการทำงานในแนวทางต่าง ๆ มีการกำหนดเทคนิคและกลวิธีในการนำเสนอที่จะใช้ในภาพยนตร์ เมื่อการสร้างภาพยนตร์เสร็จสิ้นลงแล้วก็จะนำออกฉายสู่ผู้ชมภาพยนตร์ภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ในสภาวะเศรษฐกิจแบบต่าง ๆ และในเวลาเดียวกันกลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ จะใช้การตลาดเข้าช่วยเพื่อให้ภาพยนตร์ประสบความสำเร็จและสามารถต่อสู้กับการเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ

เพื่อแย่งส่วนแบ่งทางการตลาดในเรื่องของผู้ชมกลับมา โดยที่กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ไทยนั้นจะมีข้อได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศในเรื่องของการสื่อสาร เพราะผู้ส่งสารคือผู้สร้างภาพยนตร์และผู้รับสารคือผู้ชมภาพยนตร์อยู่ในสังคมเดียวกัน มีระบบความคิดเดียวกัน ซึ่งสิ่งนี้มีโอกาสทำให้การสื่อสารเนื้อหาในภาพยนตร์กับผู้ชมภาพยนตร์ประสบความสำเร็จได้ง่ายกว่ากรณีของภาพยนตร์ต่างประเทศ

จากแผนภาพที่ 1. นั้นถ้าอธิบายผลการวิจัยครั้งนี้กับแนวคิดทฤษฎี Political economic media theory จะเข้าใจได้ว่า

ทฤษฎี Political economic media theory นั้นได้กล่าวว่าปัจจัยภายนอกที่อยู่รอบๆ ปัจจัยภายในจะสามารถนำมาอธิบายการเกิดปัจจัยภายใน ซึ่งในที่นี้ปัจจัยภายในหมายถึงหมายถึงตัวสื่อ ถ้าเขียนภาพของปัจจัยภายนอกที่สามารถนำมาอธิบายปัจจัยภายในจะได้ภาพที่ว่า

ปัจจัยภายนอกคือ เศรษฐกิจ การเมือง จะมีผลต่อเนื่องในการกำหนดสถาบันสังคมในรูปแบบต่าง ๆ และสถาบันสังคมนั้น ๆ จะนำไปถึงการกำหนดสื่อที่จะออกมาสู่ประชาชน

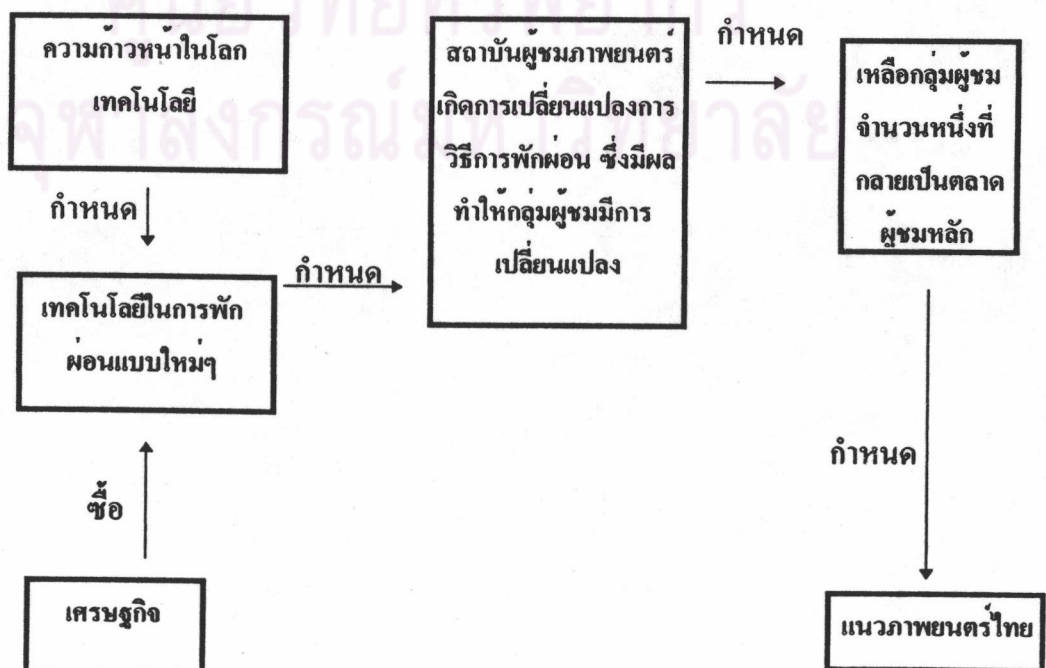
แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้ไม่ได้เป็นไปตามคำกล่าวของทฤษฎี Political Economic Media Theory เนื่องจากปัจจัยภายนอกซึ่งในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง เศรษฐกิจ การตลาด การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ และแนวคิดเรื่องการเมืองสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกันระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์ทั้ง 4 ปัจจัยนั้น ไม่สามารถนำไปอธิบายถึงการเกิดสื่อคือภาพยนตร์ไทยได้ เพราะปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยนั้นเป็นเพียงปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้สื่อคือภาพยนตร์ไทยสามารถอยู่รอดต่อไปได้ แต่ปัจจัยที่จะชี้ขาดที่สุดในการเกิดสื่อ ในรูปแบบต่างๆ นั้นซึ่งในที่นี้หมายถึงภาพยนตร์ไทยนั้น จะถูกชี้ขาดโดยปัจจัยภายในซึ่งมีความใกล้ชิดกับภาพยนตร์ไทยมากที่สุดคือตัวบุคคลที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ในระดับต่าง ๆ ซึ่งในการวิจัยพบว่าหมายถึง ผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง และนักแสดง บุคคลเหล่านี้จะสร้างภาพยนตร์ไทยออกมา

ในรูปแบบใดจะขึ้นอยู่กับความสามารถและความสำนึกที่จะสร้างภาพยนตร์ให้ดีและมีคุณภาพว่ามีมากน้อยเพียงใด

นอกจากปัจจัยภายในในวงกลมที่ 1 ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้สร้างสรรค์ภาพยนตร์อันได้แก่ผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง และนักแสดงที่ผู้วิจัยได้กล่าวว่ามีบทบาทอย่างมากในการกำหนดสื่อคือภาพยนตร์ไทยออกมานั้น ในส่วนของวงกลมที่ 3 คือด้านผู้ชมนั้นก็มีส่วนอย่างมากในการกำหนดทิศทางของภาพยนตร์ เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ว่า ภาพยนตร์มีรายได้โดยตรงจากกลุ่มผู้ชม สถานะความเป็นจริงของสังคมไทยในปัจจุบันมีส่วนสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับกลุ่มผู้ชมไทยกล่าวคือ พัฒนาการของเศรษฐกิจที่เป็นอยู่ในโลกปัจจุบัน ซึ่งอาจจะส่งผลถึงทางเลือกในการพักผ่อนที่มีมากขึ้น เมื่อเศรษฐกิจของประเทศไทยดี จึงมีการซื้อเทคโนโลยีที่มีความแปลกใหม่ในการพักผ่อน เป็นต้นว่า โรงภาพยนตร์ภายในบ้าน การไปร้องเพลงคาราโอเกะ วิดีโอเกมส์ หรือสิ่งบันเทิงอื่นๆ ซึ่งจะส่งผลให้กิจกรรมที่ทำการพักผ่อนเปลี่ยนไป ผู้ชมภาพยนตร์อาจมีน้อยลง ความหลากหลายด้านอายุก็มีน้อยลง ซึ่งปัจจุบันเหลือเพียงกลุ่มวัยรุ่น เมื่อเป็นเช่นนี้กลุ่มผู้ชมที่เหลืออยู่ในปัจจุบันจึงเป็นกลุ่มที่จะชมภาพยนตร์ไทย การสร้างภาพยนตร์ไทยเพื่อลดความเสี่ยงในการขาดทุนจึงเกิดขึ้นโดยสร้างภาพยนตร์ไทยตามความต้องการของตลาดผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นตลาดหลัก

ถ้าจะลองเขียนรูปการอธิบายว่าผู้ชมภาพยนตร์มีส่วนในการกำหนดภาพยนตร์ไทยอย่างไร และมีสาเหตุมาจากสิ่งใดนั้น จะได้แผนภาพว่า

รูปภาพที่ 7. เนื้อหาภาพยนตร์ไทยที่ถูกกำหนดโดยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและเศรษฐกิจ

จากแผนภาพดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า โลกปัจจุบันจะมีการพัฒนาเทคโนโลยีต่างๆ ออกมามากมาย เทคโนโลยีสำหรับการพักผ่อนของมนุษย์ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ถูกพัฒนาขึ้น ในขณะที่เศรษฐกิจไทยดีขึ้นจึงมีการซื้อเทคโนโลยีสำหรับการพักผ่อนของมนุษย์เข้ามาในประเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้รูปแบบการพักผ่อนของมนุษย์จึงมีมากขึ้น เมื่อกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการพักผ่อน มีการชมภาพยนตร์ไทยน้อยลง วงการภาพยนตร์ไทยจึงต้องหากกลุ่มคนที่จะเป็นเป้าหมายหลัก เพื่อความอยู่รอดของวงการภาพยนตร์ไทย กลุ่มวัยรุ่นจึงถูกคัดเลือกด้วยวิธีการทางการตลาด เพราะฉะนั้นแนวของภาพยนตร์ที่ถูกสร้างขึ้นมาจึงเป็นแนวภาพยนตร์ที่สนองความต้องการของกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งก็คือภาพยนตร์วัยรุ่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่ากลุ่มผู้ชมภาพยนตร์วัยรุ่นมีส่วนในการกำหนดแนวภาพยนตร์ไทย

สภาพวงการภาพยนตร์ไทยที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ เมื่อนำมาประเมินกับแนวคิดเรื่ององค์ประกอบของภาพยนตร์ที่ทำให้ผู้ชมเกิดความบันเทิงทั้ง 6 แนวคตินั้น จะสรุปได้ว่า

องค์ประกอบที่ 1. มีโครงเรื่องและเนื้อเรื่องที่ดี จากการสรุปผลการวิจัยเห็นว่าวงการภาพยนตร์ไทยยังขาดในจุดนี้อยู่ เนื่องจากเห็นว่าลักษณะของโครงเรื่อง เนื้อเรื่อง ยังคงเป็นแบบที่ซ้ำซาก ไม่มีความแปลกใหม่ ซึ่งยังคงถูกเรียกกันว่า “น้ำเน่า” ในวงการภาพยนตร์ไทย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเห็นว่า โครงเรื่องและลักษณะเนื้อเรื่องที่มีลักษณะน้ำเน่าเป็นผลทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยช้า

องค์ประกอบที่ 2. การดำเนินเรื่อง การนำเสนอ จากการสรุปผลการวิจัยเห็นว่า การดำเนินเรื่อง การนำเสนอ ยังมีความเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงถ้าเทียบกับภาพยนตร์ในอดีต ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การดำเนินเรื่องและการนำเสนอของภาพยนตร์ไทยในปัจจุบัน ยังมีส่วนทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง

องค์ประกอบที่ 3. การแสดง บทบาทของผู้แสดง จากการสรุปผลการวิจัยเห็นว่า วงการภาพยนตร์ไทยยังขาดนักแสดงที่มีคุณภาพมาก เพราะจะเห็นได้ว่านักแสดงใหม่ๆ ที่เข้ามาในวงการภาพยนตร์ไทยอย่างมากในปัจจุบันนี้ ล้วนแล้วแต่จะเป็นผู้ที่ขาดพื้นฐานทางการแสดงเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจุดนี้จะมีผลกระทบต่อภาพยนตร์ที่จะออกมาด้วยว่าจะดีหรือไม่ สำหรับนักแสดงเก่าที่มีคุณภาพ กลับไม่มีงานแสดงเนื่องจาก ผู้สร้างภาพยนตร์เน้นใช้ดารานักแสดงใหม่ๆ เพื่อเป็นจุดดึงดูดให้ผู้ชมมาชมภาพยนตร์ ซึ่งจุดนี้ทำให้เสียนักแสดงที่มีคุณภาพไปอย่างน่าเสียดาย และเป็น

ผลทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ลดลงเพราะให้นักแสดงที่ไม่เหมาะสม กลุ่มตัวอย่างลงความเห็นว่าการแสดง บทบาทของนักแสดงในภาพยนตร์ไทยเป็นใจจวบ. ยังมีส่วนในการทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์ไทยเป็นไปอย่างเชื่องช้า

องค์ประกอบที่ 4. การถ่ายภาพและการลำดับตัดต่อภาพ จากการสรุปผลการวิจัยพบว่า วงการภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนาไปมาก ทางด้านการถ่ายภาพ การตัดต่อภาพ การให้แสงในการถ่าย จะเห็นได้ว่าผลงานการถ่ายทำของภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันมีการพัฒนาไปมาก แต่ก็ยังไม่สามารถกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์ไทยทุกเรื่องมีการพัฒนาด้านการถ่ายทำ แต่ส่วนใหญ่ทำได้ดีขึ้น แต่กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์มักจะเข้าใจว่า เทคนิคต่างๆ ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ยังไม่พัฒนา เพราะ กลุ่มผู้ชมมักจะนำภาพยนตร์ไทยไปเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ต่างประเทศ และเกิดการเข้าใจผิดในแง่ที่นำเทคนิคพิเศษ (Special Effect) มาเทียบในภาพยนตร์ไทย ซึ่งถ้าพูดถึงเทคนิคการถ่ายทำต่างๆ คนไทยพัฒนาไปมาก แต่เรื่องของเทคนิคพิเศษต้องยอมรับว่าวงการภาพยนตร์ไทยยังไม่พร้อมในส่วนนี้ เพราะเป็นเรื่องที่ต้องใช้เงินทุนสูงมาก แต่ตลาดผู้ชมภาพยนตร์ไทยยังจำกัดเฉพาะในประเทศไทย ดังนั้นการลงทุนมากในการสร้างภาพยนตร์จึงเป็นไปได้ยาก กลุ่มตัวอย่างลงความเห็นว่าการถ่ายภาพและการลำดับตัดต่อภาพ การให้แสง ในวงการภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันมีการพัฒนาไปมาก และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พัฒนาการของภาพยนตร์เคลื่อนไหวและอยู่รอดต่อไป

องค์ประกอบที่ 5. ฉาก และการแต่งกาย องค์ประกอบที่ 6. เสียง คนตรีและเพลง ย่อมเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ ทำให้มีความรู้สึกสมจริงในการชมภาพยนตร์ แต่จากการสรุปผลการวิจัยเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกือบทั้งหมด ไม่ได้กล่าวถึงในจุดนี้มากจนกระทั่งสามารถสรุปเป็นประเด็นได้ แต่ผู้วิจัยเชื่อว่า องค์ประกอบทั้งสองนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ ที่จะทำให้วงการพัฒนาหรือไม่พัฒนา เพราะถ้ามีฉากการแต่งกายที่สมจริง ภาพยนตร์ก็จะดูสมจริง เรียกได้ว่ามีคุณภาพในแง่หนึ่ง และเรื่องเสียง คนตรีและเพลงถ้าทำให้เข้ากับอารมณ์ภาพยนตร์ได้ ก็จะเป็นส่วนเสริมให้ภาพยนตร์ดีขึ้น เรียกได้ว่า มีคุณภาพในอีกแง่หนึ่ง ผู้วิจัยจึงขอสรุปว่า องค์ประกอบเรื่องฉาก การแต่งกาย เสียง คนตรีและเพลง เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์มีคุณภาพ

ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นมากมายในวงการภาพยนตร์ไทย ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า แนวทางแก้ไขปัญหาแต่ละเรื่องนั้น จะยากหรือง่าย ก็ขึ้นอยู่กับผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับปัญหา และความพยายามในการแก้ปัญหา

ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขเพื่อการพัฒนาภาพยนตร์ไทย

จากผลการวิจัยข้างต้นได้พบว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภาพยนตร์ไทยทั้งที่เป็นปัจจัยภายในและภายนอก ดังนั้นในการสร้างแนวทางแก้ไข ควรจะดูปัจจัยทั้งภายในและภายนอกวงการภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจากปัจจัยทั้ง 10 ปัจจัยถ้าจะระบุเป็นปัจจัยภายในวงการและภายนอกวงการภาพยนตร์ตามที่โคกกล่าวไว้แล้วนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนวทางแก้ไข ซึ่งจะนำเสนอโดยแบ่งออกเป็นหัวข้อดังนี้

1. แนวทางแก้ไขปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ไทย และ
 2. แนวทางแก้ไขปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์ไทย
- ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวทางแก้ไขปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ไทย

จากตารางที่ 3. ซึ่งได้แสดงให้เห็นปัจจัยภายในวงการภาพยนตร์ไทยที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อการพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทย ซึ่งได้แก่

- 1.1 บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง
 - 1.2 ความเป็นน้ำเน่าในค่านิยมเรื่อง
 - 1.3 เงินทุน
 - 1.4 นักแสดง
 - 1.5 เทคนิคและกลวิธีการนำเสนอ
 - 1.6 หลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด”
- ผู้วิจัยขอกล่าวถึงปัจจัยเหล่านี้พร้อมแนวทางแก้ไขซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 บุคลากรที่อยู่เบื้องหลัง

ปัญหาหลักที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีส่วนทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า นั่นคือปัญหาในเรื่องของบุคลากร เนื่องจากบุคลากรเป็นผู้ที่สร้างสรรค์ภาพยนตร์ขึ้นมาโดยตรง ถ้าขาดไปซึ่งตัวบุคลากรแล้ว ภาพยนตร์ย่อมไม่สามารถถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างแน่นอน

จากแนวทางการแก้ไขที่สามารถสรุปได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าแนวทางแก้ไขที่น่าจะมีโอกาสเป็นไปได้ในวงการภาพยนตร์ไทย มีดังต่อไปนี้

1.1.1 การแก้ไขโดยให้การฝึกงานด้านภาพยนตร์ของผู้ที่ศึกษาด้านภาพยนตร์โดยตรง แนวทางแก้ไขนี้ทำได้โดย สถาบันที่เปิดสอนทางด้านภาพยนตร์โดยตรงนั้นจะต้องมีหลักสูตรในการฝึกงานของนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาด้านภาพยนตร์ เพื่อให้ผู้ที่เข้ามาในวงการภาพยนตร์นั้นเข้ามาคลุกคลีกับกองถ่ายภาพยนตร์ไทยเข้ามาศึกษางานในกองถ่ายจริงตั้งแต่ตอนเริ่มการเรียน เพื่อที่จะเรียนรู้ระบบการทำงานที่เป็นอยู่ในวงการภาพยนตร์ไทย เพื่อความเข้าใจในวงการภาพยนตร์ไทยและมีการปรับตัวสำหรับบุคคลที่ตั้งใจจะเข้ามาในวงการภาพยนตร์ไทย สรุปได้ว่าแนวทางแก้ไขนี้เป็นเรื่องของสถาบันการศึกษาภาพยนตร์ โดยตรงที่จะมีหน้าที่ในการจัดการปัญหา

1.1.2 การแก้ไขเรื่องการพัฒนาหลักสูตรของสถาบันที่สอนทางด้านภาพยนตร์ แนวทางแก้ไขนี้สามารถทำได้โดยพัฒนาหลักสูตรด้านภาพยนตร์ที่มีอยู่ตลอดจนถึงเรื่องอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งควรจะตรงกับความเป็นจริงที่ถูกใช้ในวงการภาพยนตร์ไทย เพื่อที่จะให้ผู้ศึกษานำสิ่งที่ได้ศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญพร้อมที่จะเข้าสู่วงการภาพยนตร์ไทย

1.1.3 การแก้ไขเรื่องการเพิ่มค่าตอบแทนแก่บุคลากร แนวทางแก้ไขนี้เป็นแนวทางที่จะทำให้บุคลากรที่มีความสามารถคงอยู่ในวงการภาพยนตร์ไทยต่อไป ซึ่งแก้ไขโดยการเพิ่มค่าตอบแทนโดยการเพิ่มให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เหตุผลสำคัญยิ่งสำหรับการเพิ่มค่าตอบแทนนั้นเพื่อให้บุคลากรสามารถครองชีพและดำเนินชีวิตในสังคมได้เป็นปกติ และมีรายได้ที่เหมาะสมกับความต้องการผลงานที่ดีในเนื้องานภาพยนตร์ ถ้ามีการปฏิบัติดังที่ได้กล่าวมาแล้วผลที่ตามมาอย่างแน่นอนก็คือ บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถจะยังคงอยู่ในวงการภาพยนตร์ไทยต่อไป ผลิตผลงาน สร้างสรรค์ภาพยนตร์ที่ดีมีสาระ มีคุณภาพออกมา ไม่จำเป็นต้องย้ายตนเองไปอยู่ในวงการอื่นเพื่อความอยู่รอด สรุปได้ว่าแนวทางแก้ไขนี้จะป็นหน้าที่การจัดการของบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ที่จะจัดการปัญหาเรื่องค่าตอบแทนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

1.1.4 การแก้ไขเรื่องการส่งเสริมผู้ที่มีความรู้ความสามารถไปดูงานด้านภาพยนตร์ เพื่อเพิ่มเติมความรู้ความสามารถ แนวทางแก้ปัญหานี้ทำได้โดยบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ควรส่งเสริมให้บุคลากรที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ที่มีความรู้ความสามารถดีไปศึกษาดูงานเกี่ยวกับภาพยนตร์ในต่างประเทศ จากสิ่งนี้คุณภาพและความสามารถในตัวบุคคลก็จะมามากขึ้น เมื่อบุคลากรเหล่านี้กลับมา ก็จะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาใช้ในวงการภาพยนตร์ไทย มีการสอนให้ผู้ที่อยู่ในวงการคนอื่น ๆ พัฒนาความสามารถได้และในขณะเดียวกัน สิ่งที่น่าแน่นอนก็คือ วงการภาพยนตร์ไทยก็จะมีโอกาส

พัฒนามากขึ้น เพราะมีผู้นำที่มีความสามารถในการสร้างภาพยนตร์ สรุปได้ว่า แนวทางแก้ไขนี้น่าจะเป็นหน้าที่ของบริษัทสร้างภาพยนตร์ต่าง ๆ ที่จะมีโอกาสเข้ามาแก้ไขปัญหาในจุดนี้

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าแนวทางแก้ไขทั้ง 4 ประการนั้น น่าจะมีโอกาสนำมาใช้ในการปรับปรุงพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทยได้และมีโอกาสที่จะทำและประสบความสำเร็จ แต่อย่างไรก็ดี ยังมีแนวทางอีกแนวทางหนึ่งซึ่งเป็นแนวทางแก้ไขที่ได้จากการสรุปความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด คือ แนวทางแก้ไขเรื่องบุคลากรโดยการจัดตั้งสถาบันสอนภาพยนตร์ (Film school) โดยตรง ดังที่มีปรากฏในประเทศสหรัฐอเมริกา ในสถาบันที่สอนทางด้านภาพยนตร์โดยตรงนั้นจะต้องเป็นหลักสูตรที่สอนเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ทั้งหมด มีการปฏิบัติจริง ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าถ้าสามารถจัดตั้งสถาบันที่สอนทางด้านภาพยนตร์ได้จริง ไม่ว่าจะดำเนินการโดยรัฐบาลหรือองค์กรเอกชน ก็น่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้มาก แต่ในอีกความคิดเห็นหนึ่ง ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ยังไม่มีความจำเป็นถึงขนาดต้องจัดตั้งสถาบันสอนภาพยนตร์ (Film school) โดยตรง เพราะจะต้องมีการลงทุนในการจัดตั้งด้วยเงินลงทุนที่สูงเกินกว่าที่จะทำได้ และอีกเหตุผลหนึ่งคือสถาบันที่สอนทางด้านภาพยนตร์ในปัจจุบันที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยหลาย ๆ แห่ง น่าจะมีการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรที่มีอยู่ให้เหมาะสมขึ้น ดังนั้นเมื่อคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน และโอกาสที่จะเป็นไปได้แล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า ยังอาจจะไม่จำเป็นที่จะต้องตั้งสถาบันสอนภาพยนตร์ (Film school) โดยตรง และเห็นว่าการปรับปรุงหลักสูตรการสอนที่มีในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เป็นแนวทางที่เหมาะสมกว่าและมีความเป็นไปได้

1.2 ความเป็น “น้ำเน่า” ด้านเนื้อเรื่อง

ปัจจัยตัวนี้เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้าคงได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้นำความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมาสรุปแนวทางแก้ไขปัญหาเรื่องความเป็นน้ำเน่าด้านเนื้อเรื่องในวงการภาพยนตร์ไทยได้ดังต่อไปนี้

1.2.1 แก้ไขโดยพัฒนาเนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอ

แนวทางแก้ไขนี้ทำได้โดยบุคลากรจะต้องคิดว่าแม้ภาพยนตร์ไทยจะมีโครงเรื่องที่ซ้ำเป็นน้ำเน่าก็ตาม แต่ถ้ามีรูปแบบการนำเสนอเรื่องใหม่ ๆ ขึ้นมา ย่อมเป็นภาพยนตร์ที่น่าสนใจ สิ่งนี้เป็นหน้าที่ของผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้สร้างภาพยนตร์ และบุคลากรที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ ที่จะทำหน้าที่แก้ไข ปัจจุบันนี้ผู้กำกับรุ่นใหม่ ๆ ได้ทดลองใช้แนวทางนี้อยู่แล้ว

1.2.2 การแก้ไขโดยการใส่สาระ แง่คิด ลงในภาพยนตร์อย่างเหมาะสม แนวทางแก้ไขนี้ทำได้โดย บุคลากรผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องคิดว่าแก่นเนื้อเรื่องภาพยนตร์ไทยจะไม่มีแตกต่างก็ตามแต่ถ้าในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มีการใส่สาระความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ชมภาพยนตร์ แม้จะเป็นภาพยนตร์น้ำเน่าก็อาจนับได้ว่าเป็นภาพยนตร์ที่ดีได้ แนวทางแก้ไขนี้ยังคงเป็นหน้าที่ของผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้สร้างภาพยนตร์ และบุคลากรที่อยู่ในวงการภาพยนตร์ ที่จะทำหน้าที่แก้ไข

1.2.3 แก้ไขโดยวิธีการการยกย่องให้รางวัลภาพยนตร์ที่ดีมีคุณภาพ แนวทางแก้ไขนี้ทำได้โดยจะต้องมีการยกย่องภาพยนตร์ที่ดีมีคุณภาพ ซึ่งสิ่งนี้จะมีผลต่อภาพยนตร์ไทยโดยตรงคือ เมื่อมีกระแสของภาพยนตร์ไทยที่ดีมีคุณภาพออกมามากเป็นที่ต้องการของผู้ชมภาพยนตร์ ภาพยนตร์เหล่านี้จะมาต่อต้านกระแสของภาพยนตร์ที่เป็นน้ำเน่า แนวทางนี้ถ้ามีการทำกันอย่างต่อเนื่องโอกาสที่วงการภาพยนตร์ไทยจะมีภาพยนตร์ที่ดีมีคุณภาพมากขึ้นก็จะเป็นไปได้อย่างสูง แนวทางแก้ไขนี้น่าจะเป็นหน้าที่ของสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติที่จะดำเนินการ ซึ่งในปัจจุบันได้มีการนำมาใช้กันเป็นประจำทุกปี

แนวทางแก้ไขทั้ง 3 แนวทางนี้ จะเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ในการพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทย แต่อย่างไรก็ดียังมีอีกแนวทางหนึ่งที่เป็นความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือการยกเลิกพระราชบัญญัติตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ผู้วิจัยเห็นว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัตินี้แล้ววงการภาพยนตร์ไทยจะมีภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาหลากหลายมากยิ่งขึ้น ภาพยนตร์ไทยน่าจะมีโอกาสพัฒนามากขึ้นแต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยคิดว่าการจะยกเลิกพระราชบัญญัติตรวจพิจารณาภาพยนตร์นั้นน่าจะเป็นเรื่องที่ทำได้ยากเพราะปัญหาเรื่องการขอยกเลิกพระราชบัญญัตินี้ถูกดำเนินการมาเป็นเวลานาน แต่ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้

1.3 นักแสดง

ปัจจัยนี้เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีส่วนให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักแสดงรุ่นใหม่ ๆ ที่มีความสามารถทางการแสดงต่ำ เนื่องจากไม่เคยมีพื้นฐานทางด้านการแสดงมาก่อน และไม่มีการศึกษาด้านการแสดงอย่างจริงจัง จากการสรุปความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าแนวทางแก้ไขในเรื่องของนักแสดงดังนี้

1.3.1 แก้ไขในส่วนของนักแสดง แนวทางแก้ไขนี้นักแสดงจะเป็นผู้กระทำเอง โดยตัวนักแสดงนั้นจะต้องสร้างความใฝ่รู้ทางด้านการแสดง ฝึกฝนการแสดงของตนเอง แม้จะไม่มีพื้นฐานทางด้านการแสดงมาก่อนเพื่อให้ตนเองมีพัฒนาการด้านการแสดงที่ดีขึ้น นักแสดงอาจจะเรียนพื้นฐานทางด้านการแสดงจากอาจารย์ที่สอนทางด้านการแสดงหรือรุ่นพี่นักแสดงที่มีความสามารถ ผู้วิจัยเห็นว่าสิ่งเหล่านี้สามารถทำได้ถ้าตัวนักแสดงมีความใฝ่รู้จริง

1.3.2 การแก้ไขในส่วนของผู้กำกับภาพยนตร์ แนวทางแก้ไขนี้ผู้กำกับภาพยนตร์จะเป็นผู้กระทำการแก้ไขปัญหาเรื่องนักแสดงเอง โดยผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องเปลี่ยนความคิดเรื่องการมุ่งหานักแสดงใหม่เข้าวงการ การหานักแสดงใหม่เป็นสิ่งที่สมควรกระทำอย่างแน่นอน แต่ถ้ามีการกระทำมากเกินไป จะทำให้นักแสดงที่มีอยู่ไม่มีงานแสดง ช่วงชีวิตในการเป็นนักแสดงสั้น สิ่งเหล่านี้เป็นผลกระทบต่อการภาพยนตร์ไทยโดยตรง คือ ทำให้วงการพัฒนาไปได้ช้า เพราะนักแสดงแต่ละรุ่นที่เข้ามาในวงการภาพยนตร์ไทยยังไม่ทันมีโอกาพัฒนาการด้านแสดงก็ต้องออกจากวงการภาพยนตร์ไทยไป ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า ถ้าไม่มีการใช้นักแสดงใหม่อย่างมากมายจนเกินความจำเป็น โอกาสที่วงการภาพยนตร์ไทยจะพัฒนามากขึ้นก็ยังมีอยู่

แนวทางการแก้ไขทั้ง 2 แนวทางในเรื่องของนักแสดงนั้น ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็นแนวทางที่สามารถนำมาใช้ในการแก้ไขพัฒนาวงการภาพยนตร์ไทยได้

1.4 การขาดเทคนิคและกลวิธีการนำเสนอ

ปัจจัยนี้ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีส่วนทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า ปัจจัยนี้เป็นสิ่งสำคัญพอควร เนื่องจากเทคนิคและกลวิธีการนำเสนอเป็นสิ่งที่ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ น่าติดตามชมหรือไม่ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเทคนิคที่ใช้ในวงการภาพยนตร์ไทยนั้นไม่ว่าจะเป็นการถ่ายทำ มุมกล้อง การใช้แสง ฯลฯ ซึ่งหมายถึงเทคนิคธรรมดาทั่วไปที่ไม่ใช่เทคนิคพิเศษ (Special Effect) มีการพัฒนาไปพอควร แต่การนำเสนอของภาพยนตร์ไทยนั้น ยังไม่มีการพัฒนาไปมากนัก แต่อย่างไรก็ดีผู้วิจัยเห็นว่าทั้งส่วนของเทคนิคและการนำเสนอในภาพยนตร์ไทยยังคงต้องมีการปรับปรุงพัฒนาให้มากขึ้น สำหรับแนวทางแก้ไขปัญหานี้มีดังต่อไปนี้

1.4.1 แก้ไขในส่วนของบุคลากร ซึ่งกระทำโดยตัวบุคลากรผู้สรรค์สร้างภาพยนตร์เอง บุคลากรนั้น ๆ จะต้องเป็นผู้ที่มีความใฝ่ในการหาความรู้ความคิดใหม่ ๆ ในการสร้าง

ภาพยนตร์ซึ่งอาจจะทำได้หลายวิธีเช่น การอ่านหนังสือเกี่ยวกับภาพยนตร์ การชมภาพยนตร์ สิ่งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความเป็นไปได้สูง ถ้าตัวบุคลากรมีความต้องการที่จะกระทำ

1.4.2 แกไขในส่วนของบริษัทผู้สร้างที่จะต้องสนับสนุนให้บุคลากรของตนศึกษาหาความรู้ทางด้านภาพยนตร์เพิ่มเติม แนวทางนี้ทำได้โดยบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องส่งบุคลากรของตนไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมกับสถาบันที่สอนทางด้านภาพยนตร์ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ แล้วให้บุคลากรนั้น ๆ นำความรู้และประสบการณ์ที่ได้ร่ำเรียนมาใช้ในการสร้างภาพยนตร์ไทย และมีการส่งเสริมให้เผยแพร่ความรู้แก่บุคลากรอื่น ๆ ที่อยู่ในบริษัทของตน

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าแนวทางแก้ไขทั้ง 2 แนวทางนี้เป็นสิ่งที่มีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติและผู้วิจัยเชื่อว่าถ้ามีการดำเนินการในลักษณะการแก้ไขดังกล่าวข้างต้นแล้ว วงการภาพยนตร์ไทยจะมีโอกาสพัฒนาขึ้นได้มากขึ้นอย่างแน่นอน

1.5 หลักการทำงานเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด”

ปัจจัยนี้เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า เพราะถ้าภาพยนตร์ไทยทุกเรื่องเน้นหลักการทำงานนี้เป็นหลักและไม่นึกถึงเนื้อหาสาระที่จะปรากฏในภาพยนตร์ วงการภาพยนตร์ไทยจะต้องพัฒนาไปได้อย่างแน่นอน จากผลการวิจัย ผู้วิจัยสรุปได้ว่าแนวทางแก้ปัญหาที่มีดังต่อไปนี้

แม้ว่าผู้วิจัยจะเห็นว่าหลักการทำงานนี้ไม่ใช่เรื่องที่ดีเสียเลย เพราะภาพยนตร์ไทยคือธุรกิจในรูปแบบหนึ่งที่ต้องการกำไรเพื่อความอยู่รอด แต่อย่างที่ได้อธิบายไปแล้วว่า ถ้าภาพยนตร์ไทยทุกเรื่องยึดหลักการทำงานเช่นนี้ วงการภาพยนตร์ไทยย่อมจะไม่พัฒนา ดังนั้นถ้าบุคลากรผู้สร้างภาพยนตร์สร้างจิตสำนึกในการสร้างภาพยนตร์ว่าภาพยนตร์นอกจากจะเป็นธุรกิจแล้วยังเป็นงานศิลปะอีกด้วย แม้ภาพยนตร์จะมีจุดมุ่งหมายเพื่อ “เงิน” และ “ความอยู่รอด” เป็นหลัก แต่บุคลากรยังคงใส่สาระและแง่คิดที่สำคัญลงไป ภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ก็จะเป็นภาพยนตร์ที่ดีได้เช่นกัน

ผู้วิจัยคิดว่าแนวทางแก้ไขปัญหานี้มีความเป็นไปได้สูงถ้าบุคลากรผู้สร้างภาพยนตร์คิดถึง ความสำคัญของวงการภาพยนตร์และคิดถึงตนเองที่จะประกอบอาชีพในวงการภาพยนตร์ต่อไป

1.6 เงินทุน

เงินทุนก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาไปได้ช้า ในส่วนนี้ผู้วิจัยสามารถสรุปความเห็นได้ว่า นายทุนที่ลงทุนในการสร้างภาพยนตร์จะคอยจำกัดความเป็นอิสระในความคิดของผู้กำกับภาพยนตร์ ทำให้ผู้กำกับภาพยนตร์ไม่สามารถสร้างภาพยนตร์ให้หลากหลายได้ สำหรับแนวทางแก้ไขนั้นกระทำโดย

1.6.1 การแก้ไขโดยให้แนวความคิดการสร้างภาพยนตร์ด้วยเงินลงทุนต่ำ แนวทางแก้ไขนี้ทำได้โดยผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ จะต้องแก้ไขความคิดของตนเองว่าเงินลงทุนไม่ใช่ปัจจัยที่สำคัญเป็นหลัก แม้จะมีเงินทุนน้อยก็สามารถสร้างภาพยนตร์ที่ดีได้ แนวทางแก้ไขนี้เป็นหน้าที่ของผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ ที่จะเป็นตัวหลักในการแก้ไข ข้อพิสูจนที่เห็นได้ในปัจจุบันเรื่องการสร้างภาพยนตร์ด้วยเงินลงทุนที่ต่ำจะปรากฏในวงการภาพยนตร์ฮอลลีวูดเป็นส่วนใหญ่

1.6.2 แก้ไขโดยผู้ลงทุนจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่ผู้กำกับภาพยนตร์ แนวทางแก้ไขนี้ทำได้โดยผู้ลงทุนจะต้องเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของตนเอง และให้ความเป็นอิสระในการสร้างภาพยนตร์แก่ผู้กำกับภาพยนตร์อย่างเต็มที่ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ตัวผู้กำกับภาพยนตร์เองควรจะเข้าใจผู้ลงทุนและสร้างภาพยนตร์ตามแบบความคิดของตนเองขึ้นมาและต้องทำให้ภาพยนตร์นั้นๆ สามารถสร้างรายได้ ผลกำไรตอบแทนแก่ผู้ลงทุน และในขณะเดียวกัน เป็นภาพยนตร์ที่ดีมีคุณภาพ

อย่างไรก็ตามแนวทางแก้ไขทั้งสองนี้ เป็นแนวทางแก้ไขที่จะทำให้เป็นจริง ได้ยากเนื่องจากแนวความคิดในการสร้างภาพยนตร์ด้วยเงินลงทุนที่ต่ำนั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากการสร้างภาพยนตร์ด้วยเงินลงทุนที่ต่ำจะต้องใช้ความสามารถของผู้กำกับภาพยนตร์ในทุก ๆ ด้าน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าผู้กำกับภาพยนตร์ไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่มีความพร้อมในส่วนนี้ แต่การสร้างภาพยนตร์ด้วยเงินลงทุนที่ต่ำจะมีความเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อผู้กำกับภาพยนตร์ไทยมีการพัฒนาหาความรู้ สักสมประสบการณ์ สร้างเสริมความสามารถให้แก่ตนเองอย่างมากเสียก่อน แนวความคิดนี้กับวงการภาพยนตร์ไทยจึงจะมีความเป็นจริงขึ้นมาได้และสำหรับการจะเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้ลงทุนในเรื่องการให้อิสระแก่ผู้กำกับภาพยนตร์นั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ยากลำบาก เพราะผู้ลงทุนเห็นภาพยนตร์ไทยเป็นธุรกิจและไม่ต้องการเสี่ยงต่อการขาดทุน จนกว่าฝ่ายผู้สร้างหรือผู้กำกับภาพยนตร์จะสั่งสมความน่าเชื่อถือมากพอที่จะต่อรองกับเจ้าของเงินทุนได้ เช่นในกรณีของวงการภาพยนตร์ฮอลลีวูด

2. แนวทางแก้ไขปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์ไทย

ปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์แม้จะไม่ได้ส่งผลโดยตรงทำให้วงการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง แต่ก็มีผลโดยทางอ้อมต่อการหยุดนิ่งเช่นกัน ปัจจัยภายนอก 4 ปัจจัยได้แก่

2.1 การใช้หลักการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

2.2 ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา

2.3 ระบบความคิดเรื่องการมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์ และผู้ชมภาพยนตร์

2.4 การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ

ผู้วิจัยขอกล่าวถึงปัจจัยเหล่านี้พร้อมแนวทางแก้ไขซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 การใช้หลักการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

การตลาดแบบเต็มรูปแบบนั้นจากผลการวิจัยนั้น แสดงว่ามีส่วนเอื้ออำนวย ให้วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวอยู่ต่อไปได้ ซึ่งการเคลื่อนไหวนี้เป็นการสร้างภาพยนตร์จำนวนหนึ่งออกมาเพื่อสนองความต้องการของผู้ชมแต่การตลาดที่ใช้อยู่ในปัจจุบันที่เน้นการโฆษณา การประชาสัมพันธ์นั้น ไม่อาจรับประกันเรื่องการพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์ให้ดีขึ้นจึงกล่าวได้ว่าการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นการเคลื่อนไหวในเชิงคุณภาพของตัวภาพยนตร์แต่เป็นการเคลื่อนไหวในระดับปริมาณภาพยนตร์ ดังนั้นแนวทางแก้ไขในเรื่องนี้จึงทำได้โดยต้องแก้ไขในเรื่องของบุคลากร โดยบุคลากรจะต้องเห็นความสำคัญของภาพยนตร์เป็นหลัก มีจิตสำนึกที่จะสร้างภาพยนตร์ที่ดีมีคุณภาพ แม้จะใช้การตลาดเข้าช่วยก็ต้องไม่ทำให้การตลาดมีผลกระทบในด้านลบต่อคุณภาพของภาพยนตร์ ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าถ้ามีปลูกฝังจิตสำนึกในส่วนของบุคลากรในเรื่องการให้ความสำคัญคุณภาพของภาพยนตร์แล้วผลที่ตามมาคือ ภาพยนตร์ก็จะมีคุณภาพมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การตลาดที่ถูกใช้อยู่ในวงการภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันก็มีผลเสียเช่นกัน คือการใช้การตลาดที่ทุ่มเทงบประมาณส่วนใหญ่ไปที่การโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ ในขณะที่เหลือเงินทุนเพียงเล็กน้อยมาสร้างภาพยนตร์ทำให้ได้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคุณภาพ วิธีการเช่นนี้อาจส่งผลเสียให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ขาดทุน ผลกระทบต่อไปคือผู้ชมภาพยนตร์อาจจะชมภาพยนตร์ที่ผู้กำกับภาพยนตร์คนนั้นๆ สร้างน้อยลง และถ้ามีการใช้วิธีการนี้อย่างพร่ำเพรื่อ ผลกระทบที่ตามมาท้ายสุดคือ ผู้ชมภาพยนตร์โดยรวมอาจจะชมภาพยนตร์ไทยน้อยลง เนื่องจากเห็นว่าภาพยนตร์ไทยไม่มีคุณภาพเท่าที่ได้ทำการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ นอกจากนั้นยังอาจเกิดผลเสียด้านอื่นๆ เช่น

2. แนวทางแก้ไขปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์ไทย

ปัจจัยภายนอกวงการภาพยนตร์แม้จะไม่ได้ส่งผลโดยตรงทำให้วงการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่ง แต่ก็มีผลโดยทางอ้อมต่อการหยุดนิ่งเช่นกัน ปัจจัยภายนอก 4 ปัจจัยได้แก่

2.1 การใช้หลักการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

2.2 ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา

2.3 ระบบความคิดเรื่องการเมืองมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์ และผู้ชมภาพยนตร์

2.4 การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ

ผู้วิจัยขอกล่าวถึงปัจจัยเหล่านี้พร้อมแนวทางแก้ไขซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 การใช้หลักการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

การตลาดแบบเต็มรูปแบบนั้นจากผลการวิจัยนั้น แสดงว่ามีส่วนเอื้ออำนวย ให้วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวอยู่ต่อไปได้ ซึ่งการเคลื่อนไหวนี้เป็นการสร้างภาพยนตร์จำนวนหนึ่งออกมาเพื่อสนองความต้องการของผู้ชมแต่การตลาดที่ใช้อยู่ในปัจจุบันที่เน้นการโฆษณา การประชาสัมพันธ์ ไม่อาจรับประกันเรื่องการพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์ให้ดีขึ้นจึงกล่าวได้ว่าการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นการเคลื่อนไหวในเชิงคุณภาพของตัวภาพยนตร์แต่เป็นการเคลื่อนไหวในระดับปริมาณภาพยนต์ ดังนั้นแนวทางแก้ไขในเรื่องนี้จึงทำได้โดยต้องแก้ไขในเรื่องของบุคลากร โดยบุคลากรจะต้องเห็นความสำคัญของภาพยนต์เป็นหลัก มีจิตสำนึกที่จะสร้างภาพยนต์ที่ดีมีคุณภาพ แม้จะใช้การตลาดเข้าช่วยก็จะต้องไม่ทำให้การตลาดมีผลกระทบในด้านลบต่อคุณภาพของภาพยนต์ ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าถ้ามีปลูกฝังจิตสำนึกในส่วนของบุคลากรในเรื่องการให้ความสำคัญคุณภาพของภาพยนต์แล้วผลที่ตามมาคือ ภาพยนต์ก็จะมีคุณภาพมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การตลาดที่ถูกใช้อยู่ในวงการภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันก็มีผลเสียเช่นกัน คือการใช้การตลาดที่ทุ่มเทงบประมาณส่วนใหญ่ไปที่การโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ ในขณะที่เหลือเงินทุนเพียงเล็กน้อยมาสร้างภาพยนต์ทำให้ได้ภาพยนต์ที่ไม่มีคุณภาพ วิธีการเช่นนี้อาจส่งผลเสียให้ภาพยนต์เรื่องนั้นๆ ขาดทุน ผลกระทบต่อไปคือผู้ชมภาพยนต์อาจจะชมภาพยนต์ที่ผู้กำกับภาพยนต์คนนั้นๆ สร้างน้อยลง และถ้ามีการใช้วิธีการนี้อย่างพร่ำเพรื่อ ผลกระทบที่ตามมาท้ายสุดคือ ผู้ชมภาพยนต์โดยรวมอาจจะชมภาพยนต์ไทยน้อยลง เนื่องจากเห็นว่าภาพยนต์ไทยไม่มีคุณภาพเท่าที่ได้ทำการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ นอกจากนั้นยังอาจเกิดผลเสียด้านอื่นๆ เช่น

ภาพยนตร์จะไม่มีหลากหลาย คุณภาพของภาพยนตร์ต่ำลงเพราะใช้เงินทุนในการสร้างในส่วนการโฆษณา ซึ่งเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดมากเกินไป กลุ่มผู้ชมกลุ่มอื่นๆ หายไปเนื่องจากการตลาดมักจะเน้นสร้างภาพยนตร์ให้ผู้ชมภาพยนตร์เพียงกลุ่มเดียว ดังนั้นบุคลากรที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้จะต้องระมัดระวังการใช้หลักการตลาดพอควร ซึ่งแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการตลาดมีดังต่อไปนี้

2.1.1 ควรมีการกระจายกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ เพื่อให้ภาพยนตร์มีความหลากหลายมากขึ้น โอกาสที่ภาพยนตร์ไทยจะพัฒนามากขึ้น ผู้ชมจะมีโอกาสเลือกชมสิ่งที่ตนเองสนใจและกลุ่มผู้ชมก็จะมีกระจายระดับอายุต่างๆ มากขึ้นไม่จำเพาะแต่กลุ่มวัยรุ่นเช่นในปัจจุบัน แนวทางนี้จะเป็นหน้าที่ของกลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ที่รณรงค์การภาพยนตร์จริงๆ และคิดถึงอนาคต มีการหวังผลในระยะยาว

2.1.2 พยายามผลักดันให้ภาพยนตร์ไทยไปฉายในต่างประเทศ เพราะเมื่อใดที่ภาพยนตร์ไทยสามารถไปฉายในต่างประเทศได้ กลุ่มผู้ชมคนไทยก็จะกระจายช่วงอายุมากขึ้นไม่จำเพาะกลุ่มวัยรุ่น แนวทางนี้จะเป็นหน้าที่ของกลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ที่จะต้องร่วมมือกับรัฐบาลไทย

2.1.3 กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องระมัดระวังใช้หลักการตลาดให้เหมาะสมกับเงินทุนที่มีอยู่ เช่น ไม่ใช้การโฆษณาเกินความจริง ไม่เน้นลงทุนในส่วนของการโฆษณาจนทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ด้อยลง แนวทางนี้จะเป็นหน้าที่ของกลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์โดยตรง

ทั้ง 3 แนวทางที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น แนวทางที่ผู้วิจัยเห็นจะเป็นไปได้มากที่สุดคือ แนวทางที่ 2.1.3 เพราะเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้สร้างภาพยนตร์มากที่สุด สำหรับความเป็นไปได้ในแนวทางที่ 2.1.1 ยังค่อนข้างเป็นไปได้ยากเนื่องจากผู้ลงทุนเห็นภาพยนตร์ไทยเป็นธุรกิจอย่างแท้จริง จึงไม่ต้องการเสี่ยงต่อการขาดทุน การจะสร้างภาพยนตร์ที่นอกเหนือจากความต้องการของกลุ่มภาพยนตร์กลุ่มหลักคือกลุ่มวัยรุ่น คงจะเป็นเรื่องที่ยาก และสำหรับแนวทางที่ 2.1.2 เป็นไปได้ยากลำบากมาก เนื่องจากรัฐบาลยังไม่ได้เห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เท่าที่ควร ดังจะเห็นได้ว่ารัฐบาลมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องในด้านให้การสนับสนุนวงการภาพยนตร์ไทยน้อยมาก

2.2 ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา

สำหรับปัจจัยเรื่องเศรษฐกิจ จากผลการวิจัยทำให้ผู้วิจัยพบว่าไม่ว่าเศรษฐกิจของประเทศหรือเศรษฐกิจของผู้ชมจะดีหรือไม่ก็ตาม การสร้างภาพยนตร์ไทยก็ยังคงมีอยู่อย่างไรก็ตามปัจจัยเศรษฐกิจนี้ก็ไม่มีส่วนโดยตรงที่จะทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ดีขึ้นเพราะตัวบุคลากรผู้สร้างสรรค์ภาพยนตร์นั้นเป็นตัวแปรที่สำคัญมากกว่า ดังนั้นแนวทางแก้ไขที่จะทำให้คุณภาพของภาพยนตร์มีมากขึ้นยังคงเป็นหน้าที่ของบุคลากรผู้สร้างภาพยนตร์ บุคลากรเหล่านี้จะต้องมีจิตสำนึกที่จะสร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพ มีสาระให้แก่มติแก่ผู้ชมไม่ว่าจะอยู่ในภาวะเศรษฐกิจที่ดีหรือไม่ก็ตาม

2.3 ระบบความคิดเรื่องการเมืองมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดเดียวกัน ระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์

ระบบความคิดเรื่องการเมืองมีสังคมเดียวกัน ระบบความคิดแบบเดียวกันระหว่างผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ชมภาพยนตร์ จากผลการวิจัยผู้วิจัยเชื่อว่าการมีระบบความคิดแบบเดียวกันอยู่ในสังคมเดียวกันระหว่างผู้ส่งสารคือผู้กำกับภาพยนตร์ และ ผู้รับสารคือผู้ชมภาพยนตร์นั้น ทำให้ภาพยนตร์ไทยได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศในการสื่อความหมาย แต่โดยลำพังในความคิดนี้แล้วไม่มีส่วนทำให้ภาพยนตร์ไทยพัฒนาให้มีคุณภาพมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าแนวทางแก้ไขในเรื่องคุณภาพของภาพยนตร์นั้นสามารถกระทำได้โดยบุคลากรผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องมีจิตสำนึกที่จะสร้างภาพยนตร์ที่มีสาระ มีคุณภาพและให้แง่คิด ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดของวงการภาพยนตร์ไทยเอง ผู้กำกับภาพยนตร์จะต้องใช้สิ่งที่ได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศนี้ให้เป็นประโยชน์ เพราะอย่างไรก็ตามเนื้อหาสาระ คุณภาพ แง่คิดที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ไทยนั้นย่อมสามารถสื่อสารกับผู้ชมภาพยนตร์คนไทยได้ง่ายกว่าอย่างแน่นอน

ระบบความคิดนี้ทำให้ภาพยนตร์ไทยได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศในแง่การสื่อสารกับผู้ชมภาพยนตร์ที่มีโอกาสประสบความสำเร็จได้ง่ายเพราะเป็นคนไทยเหมือนกัน แต่ความได้เปรียบนี้ก็เปรียบดั่งดาบสองคมเช่นกัน คือถ้าใช้ความได้เปรียบในทางสร้างสรรค์ก็จะเป็นประโยชน์ต่อวงการภาพยนตร์ไทย แต่ถ้าผู้สร้างภาพยนตร์มีแต่จะละเลาะใจว่าภาพยนตร์ไทยได้เปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศ ไม่นำข้อได้เปรียบมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ไม่พัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์ ก็จะเรียกได้ว่าเป็นผลเสียจากระบบความคิดนี้

เป็นที่น่าสังเกตได้ว่าในส่วนของปัจจัยที่ 2.1, 2.2 และ 2.3 นั้น ผู้วิจัยคิดเห็นว่ามีผลทำให้วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวอยู่รอดต่อไปได้ ซึ่งการเคลื่อนไหวนี้เป็นการสร้างภาพยนตร์

จำนวนหนึ่งออกมาเพื่อสนองความต้องการของผู้ชมเท่านั้น ไม่อาจรับประกันเรื่องการพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์ให้ดีขึ้น แนวทางแก้ไขที่ปรากฏใน 3 หัวข้อนั้น ล้วนแต่เป็นการแก้ไขในส่วนของคุณภาพที่เกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ทั้งสิ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอก้าวสรุปว่าคุณภาพผู้สร้างภาพยนตร์นั้นมีส่วนในการสร้างคุณภาพ สาร และแง่คิดที่จะปรากฏในภาพยนตร์แต่ละเรื่องเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งตรงกับคำกล่าวในแนวคิดด้านผู้สร้างภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ในบทที่ 2 ว่าการสร้างภาพยนตร์ให้ประสบความสำเร็จนั้น บุคลากรในส่วนต่างๆ มีส่วนสำคัญในการสร้างทุกๆ ส่วน

2.4 การเข้ามาของภาพยนตร์ต่างประเทศ

สำหรับปัจจัยนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่ามีส่วนส่งเสริมโดยตรงทำให้วงการภาพยนตร์ไทยเคลื่อนไหวอยู่รอดต่อไป และในการอยู่รอดนี้มีผลทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ไทยมีมากขึ้น ในปัจจุบันภาพยนตร์ต่างประเทศแม้จะมีจำนวนเพิ่มขึ้นก็ตามแต่ในทางเดียวกันเพื่อความอยู่รอดของวงการภาพยนตร์ไทย วงการภาพยนตร์ไทยจึงต้องมีการพัฒนาตนเองเพื่อความอยู่รอดและต่อสู้กับภาพยนตร์ต่างประเทศเพื่อแย่งส่วนแบ่งทางการตลาดในเรื่องของผู้ชมภาพยนตร์กลับมา แต่อย่างไรก็ตามแม้ภาพยนตร์ต่างประเทศจะมีส่วนทำให้ภาพยนตร์ไทยอยู่รอดอย่างมีคุณภาพมากขึ้น แต่ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการแก้ไขคือ

- จำกัดให้ภาพยนตร์ต่างประเทศมีจำนวนน้อยลง เพื่อให้ภาพยนตร์ไทยมีโอกาสเข้าฉายในโรงภาพยนตร์มากขึ้น ซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐบาลน่าจะเข้ามาช่วยเหลือวงการภาพยนตร์ไทย ในส่วนของภาพยนตร์ต่างประเทศนั้นรัฐบาลน่าจะมีการจำกัดโควตาการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ เพื่อให้จำนวนภาพยนตร์ต่างประเทศมีไม่มากจนเกินไป รัฐบาลอาจกระทำโดยการตั้งกฎในการพิจารณาภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำเข้ามาเพื่อใช้เป็นเครื่องกีดขวางให้จำนวนภาพยนตร์ต่างประเทศน้อยลง ผู้วิจัยคิดว่าถ้ารัฐบาลเข้ามาช่วยในเรื่องนี้แล้ว วงการภาพยนตร์ไทยจะสามารถอยู่รอดต่อไปได้อย่างมีคุณภาพมากขึ้น

แนวทางแก้ไขในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลต่างๆ

จากผลการวิจัยผู้วิจัยสามารถสรุปตัวแปรที่มีผลทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งและเคลื่อนไหวได้ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตได้จากปัจจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งแนวทางการแก้ไขนั้น เวลานำมาปฏิบัติจะต้องผ่านกลุ่มคนต่างๆ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ คือ

1. บุคลากรในวงการภาพยนตร์ทั้งในตำแหน่งผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ บุคลากรที่อยู่เบื้องหลังและนักแสดง
 2. ผู้ชมภาพยนตร์
 3. รัฐบาลไทย
- ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. บุคลากรในวงการภาพยนตร์ทั้งในตำแหน่งผู้สร้างภาพยนตร์ผู้กำกับภาพยนตร์ บุคลากรที่อยู่เบื้องหลังและนักแสดง

ในส่วนผู้สร้างภาพยนตร์ผู้กำกับภาพยนตร์มีผลทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาขึ้น เพราะเป็นผู้ที่ควบคุมการสร้างภาพยนตร์โดยตรง ดังนั้นผู้กำกับภาพยนตร์จะต้องมีความสำนึกที่จะทำให่วงการภาพยนตร์ไทยสามารถพัฒนาไปได้ โดยสร้างภาพยนตร์ที่ดีที่สุด มีคุณภาพที่สุด เต็มความสามารถ ใช้ความสามารถของตนดึงความสามารถของทีมงานทุกคนออกมา เพราะผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์จะเป็นแกนนำในการจะสรรค์สร้างภาพยนตร์ลงบนแผ่นฟิล์มโดยตรง ถ้าผู้กำกับภาพยนตร์ไม่ต้องการสร้างภาพยนตร์ที่ดีแล้ว ภาพยนตร์ที่ออกมาจะไม่ใช่ว่าภาพยนตร์ที่ดี สำหรับในส่วนของบุคลากรที่อยู่เบื้องหลังก็มีความสำคัญเช่นกัน อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วว่า การสร้างภาพยนตร์ไม่สามารถสร้างด้วยบุคคลคนเดียวได้ ดังนั้นบุคลากรในทุกตำแหน่งจึงมีความสำคัญในการสร้างภาพยนตร์พอๆ กัน เพราะถ้าขาดบุคลากรในส่วนใดส่วนหนึ่งไปแล้ว จะทำให้ภาพยนตร์ที่ถูกสร้างออกมาไม่สมบูรณ์แบบอย่างแน่นอน ดังนั้นบุคลากรจึงควรเป็นบุคคลที่รักใฝ่หาความรู้ใหม่ๆ เพื่อการพัฒนาตนเองและวงการภาพยนตร์ไทย บุคลากรในที่นี่รวมถึงนักแสดงด้วย เนื่องจากนักแสดงเป็นตัวดึงดูดให้ผู้ชมภาพยนตร์มาชมภาพยนตร์ เพราะฉะนั้นการแสดงที่นักแสดงออกมาย่อมมีผลต่อการตัดสินใจชมภาพยนตร์ของผู้ชมภาพยนตร์ จึงกล่าวได้ว่านักแสดงมีส่วนทำให้คุณภาพของภาพยนตร์มีมากขึ้นหรือน้อยลงอย่างแน่นอน ผู้วิจัยมีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า บุคลากรที่เข้ามาในวงการภาพยนตร์ไทยนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งงานใดก็ตาม นอกจากรักการใฝ่รู้ทางด้านภาพยนตร์แล้ว ความมีใจรักในอาชีพตนเอง รักวงการภาพยนตร์ไทยจะส่งผลให้วงการสามารถพัฒนาได้มากขึ้นอย่างแน่นอน เพราะการที่มนุษย์มีใจรักที่จะทำในสิ่งใด ก็จะทำให้สิ่งนั้นอย่างเต็มที่ เต็มความสามารถ ผลงานที่ออกมาย่อมมีโอกาสที่จะเป็นผลงานที่ดี

2. ผู้ชมภาพยนตร์

ในส่วนผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นกลุ่มหลักมีผลทำให้วงการภาพยนตร์ไทยพัฒนาขึ้นนั้น เนื่องจากการชมภาพยนตร์ของผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นกลุ่มหลักชมภาพยนตร์อย่างไรเหตุผล ก็มาชมคารา

นักแสดงและเพื่อความบันเทิงเท่านั้น ไม่สนใจสาระคุณภาพของภาพยนตร์ เพราะฉะนั้นถ้าผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มหลักให้ความสำคัญในส่วนต่างๆ ของภาพยนตร์ โอกาสที่ภาพยนตร์จะพัฒนามากีจะมีมากขึ้น เพราะถ้าผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มหลักให้ความสนใจในทุกๆ ด้าน ผู้สร้างภาพยนตร์ก็จะต้องสร้างภาพยนตร์ที่สนองความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์มากที่สุด วงการภาพยนตร์ไทยก็จะพัฒนา

แนวทางแก้ไขในเรื่องของผู้ชมภาพยนตร์นั้น คือแนวทางที่เน้นไปในส่วนของผู้ชมภาพยนตร์ว่า ผู้ชมภาพยนตร์จะต้องเปลี่ยนแนวทางในการชมภาพยนตร์ ไม่เน้นเหตุผลที่จะชมภาพยนตร์โดยชมตัวนักแสดงเป็นหลัก แต่ต้องชมภาพยนตร์ทุก ๆ ส่วนที่เป็นองค์ประกอบของภาพยนตร์ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเมื่อผู้ชมภาพยนตร์ให้ความสำคัญกับทุกส่วนของภาพยนตร์แล้ว วงการภาพยนตร์ไทยจะต้องพัฒนามากขึ้น เพราะภาพยนตร์ที่ถูกสร้างออกมาจะถูกให้ความสำคัญในทุก ๆ ส่วนตามความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์ แต่อย่างไรก็ดี แนวทางแก้ไขนี้ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นส่วนที่นำมาปฏิบัติได้ยาก เพราะการแก้ไขในเรื่องของพฤติกรรม ความคิดของมนุษย์เป็นสิ่งที่ทำได้ยากลำบาก และกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ก็เป็นกลุ่มคนที่ใหญ่ ความลำบากย่อมมีมากขึ้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าแนวทางแก้ไขนี้เป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะเป็นไปไม่ได้

สำหรับอีกแนวทางแก้ไขหนึ่ง เป็นบทบาทของผู้วิจารณ์ภาพยนตร์ที่จะช่วยยกระดับผู้ชมภาพยนตร์ในวงการขึ้น โดยผู้วิจารณ์จะทำหน้าที่วิจารณ์ภาพยนตร์ต่างๆ ซึ่งผู้วิจารณ์นั้นๆ จะต้องมีความรู้ทางด้านภาพยนตร์มาเป็นพื้นฐานในการวิจารณ์และไม่มีความลำเอียงในการวิจารณ์ บทวิจารณ์ที่เกิดขึ้นจะช่วยเป็นเครื่องถ่วงการตัดสินใจในการชมภาพยนตร์ของผู้ชมอีกที่หนึ่ง ซึ่งถือว่าการยกระดับผู้ชมภาพยนตร์ให้มีความรู้มากขึ้นในเรื่องของภาพยนตร์ในเวลาเดียวกัน

3. รัฐบาลไทย

เมื่อก้าวถึงรัฐบาลไทยกับวงการภาพยนตร์ไทยแล้ว จากผลการวิจัยและจากการอ่านเอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า รัฐบาลไทยน่าจะมีส่วนเข้ามาช่วยเหลือวงการภาพยนตร์ไทยให้ได้มากที่สุด แต่จะเห็นได้ว่าไม่ว่าในอดีตหรือปัจจุบันรัฐบาลไม่ได้มีส่วนเข้ามาช่วยในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย กลุ่มตัวอย่างกลุ่มหนึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้กล่าวว่า การที่รัฐบาลไม่ได้เข้ามาช่วยเหลือทางด้านการพัฒนาภาพยนตร์เนื่องจากเห็นว่าภาพยนตร์ไม่มีประโยชน์ในด้านใด แต่ในความเป็นจริงแล้วภาพยนตร์เป็นสื่อทางวัฒนธรรมที่จะบ่งชี้ถึงความเป็นไทย สามารถแสดงความเป็นวัฒนธรรมไทยผ่านสื่อให้คนในต่างประเทศได้รับทราบจากจุดนี้ ถ้ากล่าวถึงการเข้ามาปกป้องของรัฐบาลในเม็กซิโกที่ได้กล่าวไว้ในบทที่สองนั้น จะเห็น

ได้ว่าการที่อุตสาหกรรมภาพยนตร์จะเจริญก้าวหน้าได้ ถ้าพึ่งเพียงกลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์เท่านั้นไม่สามารถทำให้ภาพยนตร์เจริญก้าวหน้าไปได้ นอกจากรัฐบาลจะเข้ามาเป็นตัวช่วยผลักดันให้เกิดการพัฒนา นอกจากเม็กซิโกแล้ว ประเทศในเอเชียที่เห็นว่าอุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นสื่อทางวัฒนธรรมที่สมบูรณ์แบบ ในการสื่อความหมายความเป็นชาติ คือ ประเทศไต้หวัน ซึ่งเมื่อรัฐบาลตระหนักถึงความสำคัญในข้อนี้จึงได้มีการส่งเสริมสนับสนุนอุตสาหกรรมนี้อย่างเต็มที่จนทำให้วงการภาพยนตร์ของไต้หวันพัฒนาไปมาก สามารถสร้างภาพยนตร์เพื่อทำเป็นธุรกิจสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวนมาก การพัฒนามีมากจนวงการภาพยนตร์โลกยอมรับ

สำหรับแนวโน้มของภาพยนตร์ไทยในอนาคตจากการคาดการณ์โดยอาศัยข้อมูลจากการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าลักษณะของภาพยนตร์ในอนาคตอันใกล้กันยังจะเป็นภาพยนตร์ที่มีลักษณะเดิมๆ เช่นในปัจจุบัน

ส่วนที่มีผลทำให้พัฒนาการภาพยนตร์ไทยหยุดนิ่งคือแนวของภาพยนตร์จะเป็นภาพยนตร์วัยรุ่น แต่การเปลี่ยนแปลงจะต้องเกิดขึ้นเมื่อไม่มีการตอบสนองในการยอมรับภาพยนตร์วัยรุ่น แต่จะมีภาพยนตร์แนวใหม่ขึ้นมา ซึ่งไม่สามารถสรุปได้ว่าเป็นแนวภาพยนตร์แบบใด แต่สิ่งที่แน่นอนคือจะมีการลอกเลียนแบบสูตรสำเร็จของภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จ จนวงการภาพยนตร์ไทยมีแนวภาพยนตร์เหมือนที่เป็นแนววัยรุ่นในปัจจุบัน นอกเสียจากพระราชบัญญัติตรวจพิจารณาภาพยนตร์จะมีการยกเลิกหรือเปิดกว้างขึ้น แนวโน้มในการสร้างภาพยนตร์ตามสูตรสำเร็จอาจจะมีน้อยลง เพราะโอกาสที่จะมีผู้ชมกลุ่มอื่นเข้ามาชมภาพยนตร์ไทยจะมีมากขึ้น

ผู้วิจัยของสรุปแนวโน้มของภาพยนตร์ไทยว่า ภาพยนตร์ไทยในอนาคตอันใกล้นี้จะไม่มี ความแตกต่างกับที่เป็นอยู่ในปัจจุบันมากนัก แต่แนวโน้มของภาพยนตร์ไทยจะดีขึ้น มีการพัฒนา มากขึ้น ภาพยนตร์ที่ออกฉายจะเป็นภาพยนตร์ที่มีคุณภาพขึ้น แต่ยังคงเป็นภาพยนตร์ที่เน้นตลาดผู้ชมภาพยนตร์กลุ่มเดียวคือ กลุ่มวัยรุ่น ซึ่งแน่นอนในเรื่องของเนื้อหา ยังคงไม่มีความแปลกใหม่แต่น่าจะมีมุมมองในเรื่องเนื้อหาเดิมๆ แต่เป็นมุมมองใหม่มากขึ้น เนื่องจากคนรุ่นใหม่เข้ามาในวงการภาพยนตร์ปัจจุบันมีความสามารถด้านภาพยนตร์มากขึ้น ความเป็นไปได้ที่ตลาดภาพยนตร์ไทย จะออกไปสู่ต่างประเทศยังไม่มีเพราะรัฐบาลยังไม่เห็นความสำคัญและให้ความช่วยเหลือในส่วนนี้

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า นอกจากการศึกษาเรื่อง “มิติที่หยุดนิ่งและมิติที่เคลื่อนไหว ในพัฒนาการภาพยนตร์ไทย” แล้วนั้น ระหว่างการวิจัยผู้วิจัยได้แนวคิดที่นำมาซึ่งประเด็นที่จะใช้ ในการวิจัยครั้งต่อไปได้หลายประเด็น ประเด็นที่ผู้วิจัยคิดว่าน่าสนใจและน่าจะนำมาศึกษาต่อคือ

1. การศึกษาว่าในภาวะที่เศรษฐกิจไม่ดีมีผลต่อการชมภาพยนตร์ไทยและการสร้างภาพยนตร์ไทยมากน้อยเพียงใด โดยเน้นการศึกษาถึงอดีตที่ผ่านมา เพื่อจะให้เป็นแนวทางในการคาดการณ์แนวโน้มความเป็นไปได้ในอนาคต

2. การศึกษาว่าผู้ชมภาพยนตร์มีส่วนในการกำหนดแนวโน้มภาพยนตร์ไทยมากน้อยเพียงไร โดยเน้นศึกษาเหตุที่ผู้สร้างภาพยนตร์สร้างภาพยนตร์ขึ้นมาโดยศึกษาภาพยนตร์ไทยในยุคที่ผ่านมาแต่ละยุค เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงในวงการภาพยนตร์ไทย

3. นอกเหนือจากการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการภาพยนตร์ไทยแล้ว น่าจะมีการศึกษาทางด้านสื่ออื่นๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร เป็นต้น ซึ่งในการพัฒนาของสื่อแต่ละอย่างนั้น น่าจะมีปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องมากพอสมควร จึงน่าจะศึกษาสื่ออื่นๆ เพื่อให้เกิดมุมมองที่มากขึ้น

การศึกษาของทั้ง 3 ประเด็นที่ยกมา อาจจะทำให้เข้าใจถึงลักษณะปัญหา และความเป็นไปของภาพยนตร์ไทยได้ดียิ่งขึ้น และน่าจะเป็นมุมมองในการพัฒนาด้านหนึ่งของสื่อมวลชนแขนงนี้ “ภาพยนตร์ไทย”

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย